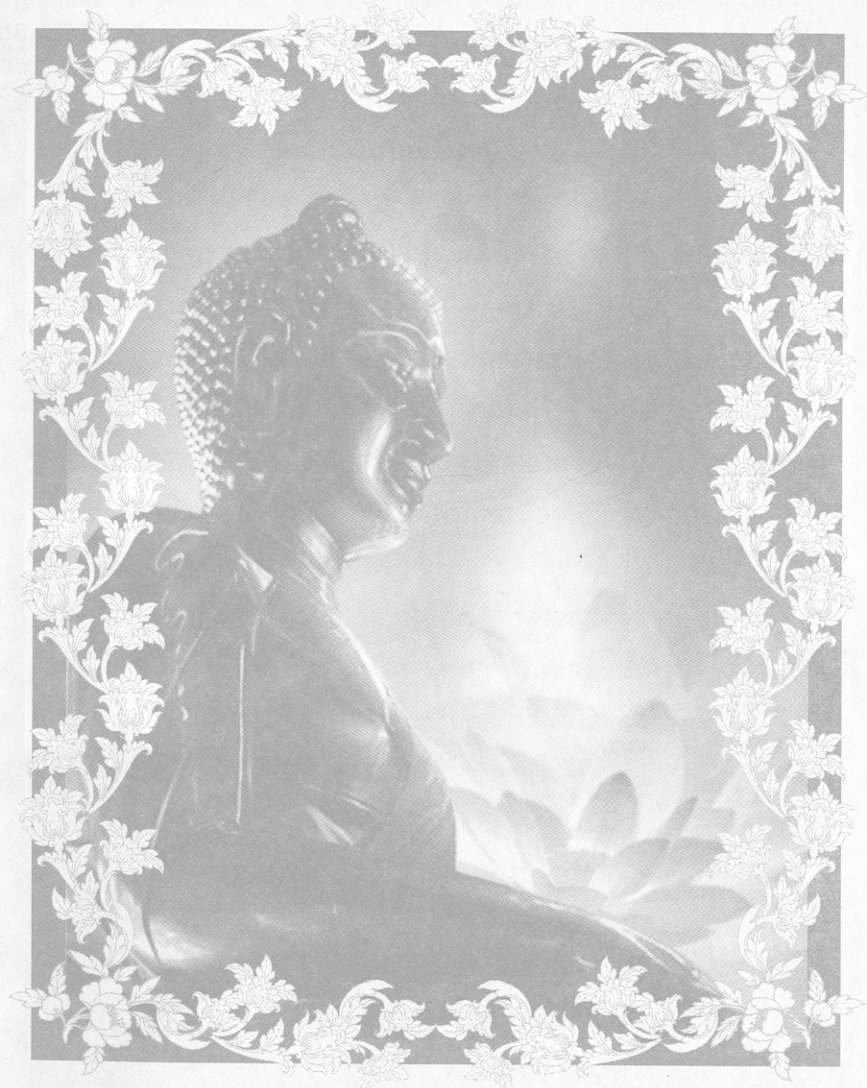

ศีล สมาธิ ปัญญามีอยู่ด้วยประการฉะนี้
สมาธิอันศีลอบรมแล้ว ย่อมมีผลมากมีอันสูงส่ง
ปัญญาอันเกิดแต่สมาธิอบรมแล้ว ย่อมมีผลมากมีอันสูงส่ง
จิตอันปัญญาอบรมแล้ว อักทลุดพ้นจากอาสวะทั้งหลาย

(องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมีกถา แก่ภิกษุทั้งหลาย
ขณะประทับอยู่ ณ โกฏิกาม)

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๔ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ขมิ้นเหล้าไตจะข้ามห้องน้ำ แม่น้ำมีประมาณน้อย
 ย่อมต้องอาศัยเรือหรือแพข้ามไป
 แต่ผู้มีปัญญา ปราศจากเรือหรือแพก็ข้ามได้
 ด้วยสะพาน คืออุบายมรรคอันประเสริฐ

(องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเปล่งอุทาน ณ ฟังแม่น้ำคงคา
 ก่อนจะเสด็จข้ามแม่น้ำไปอุกกลเจลชนบท แคว้นวัชชี)

กระโถนข้างธรรมาส์

สนทนากับพระเด็ก สุธรรมปัญญา

เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ถาม : อยากทราบเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าวิญญูณพเนจรเจ้าคะ ว่าเขาสามารถสิ่ง
 ตามที่ต่าง ๆ ได้ไหม?

ตอบ : พวกวิญญูณพเนจรในความหมายของเรา ภาษาพระเรียกว่า
 "สัมภเวสี" สัมภเวสี คือ พวกที่เร่ร่อนไปตามที่ต่างๆ เพราะว่ายังไปตามบุญ
 ตามบาปของตนไม่ได้เนื่องจากตายก่อนหมดอายุขัย มันก็มีเหมือนกันว่า
 ถ้าหากว่าเขาหิวๆ ขึ้นมา ก็อาจหาทางแทรกใครสักคนหนึ่ง เพื่อที่จะบอกกล่าว
 อะไรบางอย่างหรือว่าขอให้เขาทำบุญให้หรือว่าขออาหารกินเลยนะ แต่ว่า
 ไม่ได้ทำได้เนิ่นนานอะไรหรอกสักเป๊็บเดียวก็ต้องออกแล้ว สิ่งได้เหมือนกัน
 ส่วนใหญ่แล้วกำลังเขาน้อย ถ้าไม่ใช่คนๆ นั้นช่วงวาระบุญขาดลงจริงๆ
 โอกาสที่เขาได้รับประทาน...ยาก เพราะนั่นก็ต้องรอญาติโยมตัวเองทำบุญให้ไป
 สิ่งได้ แทรกได้เหมือนกัน แต่ว่า..โอกาสน้อยเหลือเกิน

ถาม : ถ้าหากมาแทรกในคนที่มิวระจิต เขาเอาจิตมาแทรกได้ไ้ ?

ตอบ : แ่ก่ดทับลงมา บังคับให้เราทำอาการตามที่เขาต้องการ จิตของเรา
 ก็ยังอยู่นะ จิตของเรายังอยู่แต่กำลังจิตที่เหนือกว่าของเขาเขาใช้กำลังที่เหนือ
 กว่ากดลงมาเพื่อให้เราทำอาการตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วสภาวะอย่างเทพที่มา...

ตอบ : แบบเดียวกัน ไม่ได้มาเข้าตัวเราหรอก ยืนอยู่ข้างนอกนั่นแหละแต่
 ใช้อำนาจจิตที่เหนือกว่ากดและก็บังคับให้ร่างกายของเราทำตามที่เขาต้องการ
 ให้พูด ให้แสดงท่าทางต่างๆ ตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วทำไมบางคนรับได้ บางคนรับไม่ได้ ?

ตอบ : ต้องมีกรรมเนื่องกันมาด้วย ถ้าไม่มีกรรมเนื่องกันมา ต่อให้เขาต้องการเราทำอะไร ก็ไม่สามารถจัดการอะไรเราได้หรอก ถ้าเจ้าของร่างไม่ยอมจริงๆ ...ไม่มีสิทธิ์ ส่วนใหญ่แล้วบรรดาช่างทรงต่าง ๆ ก็ต้องมีกรรมเนื่องกันมา ถึงสามารถคุมได้ ควบคุมได้ แทรกได้ สิ่งได้ ในช่วงนั้นนะ

ถาม : แล้วอย่างพวกต้นไม้ที่มีแก่นนี้ เขาสามารถเข้าไปแทรกที่ตรงนั้นได้อยู่ได้ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นเทพ เทวดานี้สามารถขยายร่างให้ใหญ่ได้ เล็กได้ ตามต้องการ อคติภาพปกติของเขา คือ สามนิ้ว ...ถ้าเทียบเป็นมาตราปัจจุบันคือ ๑๒ กิโลเมตร เกือบโยชน์หนึ่ง โยชน์หนึ่งมัน ๑๖ กิโลเมตร เขาสามารถที่จะทำร่างให้เล็กลงได้ ขนาดที่อรรถกถาท่านเปรียบเทียบเอาไว้ว่า ๑ ปลายเข็มหมุด เทวดาท่านอยู่ได้ ๘ องค์ ต้นไม้มันใหญ่เมื่อเรื่อนะ แต่จริง ๆ แล่อาศัยเอาวิมานไปแปะเท่านั้น ไม่อย่างนั้นก็ต้องร่อนไปร่นมา หากคนจัดจรรยาไม่ได้ เดี่ยวชนกันบรรลัยหมด อันนี้พูดเล่นนะจะ ไม่ชนกันหรอกนะ แต่ท่านก็ดูเหมือนกัน ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในสถานที่ ที่ผิดปกติ อย่างเช่นว่า ขึ้นตามกำแพง ขึ้นตามหลังคา อย่างพวกโพธิ์ พวกไทร ถ้าหากว่าเหล่านั้นโดนคนทิ้ง โดนคนถอนทิ้งในระยะเวลาอันใกล้เขาก็ไม่อยู่ให้เสียเวลาหรอก ขี้เกียจหาที่ใหม่

ถาม : แล้วอย่างพวกบอนไซเขาก็อยู่ได้ ?

ตอบ : ถ้าเป็นไม้มีแก่น ก็อยู่ได้ สายบงเสียอีก เจ้าของคุณแลดี

ถาม : แล้วอย่างพวกที่เป็นเครื่องรางของขลัง พวกไม้มีแก่น เช่น รัก-ยม อย่างนี้ล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : พวกอย่างนี้ พิธีเขามีอยู่ พิธีกรรม ถ้าหากคนทำถูกต้อง ให้คำว่า พุทธาภิเษก ก็ได้ ของทั้งหลายเหล่านั้นเทวดาจะรักษา แต่ถ้าทำพิธีกรรมแบบไสยศาสตร์ ก็อาจได้เปรต อสุรกาย ไปแทน ต้องดูว่าการกระทำเขาแบบไหน ทำแบบหมอไสยศาสตร์หรือทำแบบถูกต้อง

ถาม : แล้วเข็ญคดียังไงคะ ?

ตอบ : อันนี้ต้องอาศัยพิพจน์ขุณฺหาณน้อย เชื่อยากนะ หัดเองให้เป็นง่ายดี

ถาม : ยังกะหัดกันง่าย ๆ เลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ง่ายจ้ะ...ง่าย ไม่ยากเลย กล้ายืนยัน

ถาม : ที่นี้พวกที่เล่นทางไสยศาสตร์ พวกอาคมอะไรอย่างนี้จะมีการปล่อยของตามวันพระ ช่วงวันพระเราจะทำยังไงที่จะไม่ให้โดนที่เขาปล่อย หรือว่าช่วยคนที่ถูกของที่ปล่อยออกมาแล้ว ให้เขาทุเลาลง ?

ตอบ : แยกเป็น ๒ ประเด็น อันดับแรกก็คือว่าบรรดาหมอไสยศาสตร์ วิชาการเขา เรียกง่าย ๆ ว่า มันร้อน เมื่อมันร้อนถึงเวลาถึงวาระ อย่างเช่น ทุกวันอังคารหรือวันเสาร์ เขาจะต้องทำการปล่อยของนั้นออกไป ถ้าเขาไม่ปล่อยของนั้นออกไปของนั้นจะเข้าตัวเขาเอง เขาก็ต้องทำพิธีของเขาไป สิ่งทั้งหลายที่เขาปล่อยไปนี้เรียกว่า "ลมเพ-ลมพัด" ถ้าหากว่า ใครมีเคราะห์กรรม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เมื่อไปถึงมันจะกระทบ ทำให้เกิดเสียงดัง อย่างเช่น เหมือนยังกับใครสาดทรายใส่หลังการวไปเลย... หรือไม่มีเสียงใครเคาะข้างฝาไปก็เปิด ดูปดัด โบราณถึงได้แนะนำว่า ถ้าไฉนเสียงอะไรผิดปกติ อย่าไปเอ่ยปากทัก ถ้าหากว่าเอ่ยปากทักของดีแก่ไหนก็คุ้มไม่ไค้ เหมือนกับเราเป็นเจ้าของบ้านแล้วเราเปิดประตูบ้านให้โจรมันเข้ามา ตำรวจเขาเห็นเจ้าของบ้านเต็มใจต้อนรับ คิดว่าคนรู้จักกันก็ไม่มา

ยุ่งด้วย ประเด็นที่สอง ถ้าหากว่าฉันรากธวัจะโคนของมัน อันดับแรก
 อย่าไปเอ๋ยปากทักอะไรง่าย ๆ อันดับที่สอง พยายามภาวนาให้กำลังใจ
 ของเราทรงตัว จะได้มีสติอยู่กับตัวเราเสมอไม่ตกใจอะไร ถ้าตกใจง่าย ๆ
 เอ๋ยปากทักอะไรขึ้นมา เขาจะเข้าแทรก เข้าสิง เข้าทับได้ หรือว่าจะมีผล
 ให้ร้ายได้ในตอนนั้น ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่เรารู้ว่าจะช่วยคนเหล่านี้ได้อย่างไร
 ถ้าเขาโดนแล้ว ตัวเราเองถ้า มันใจตัวเองว่าเราทรงความดีระดับหนึ่ง
 เอาแค่ที่ทรงปฐมฌานได้ก็พอ ทรงปฐมฌาน ตั้งใจทำน้อมนัตด้วยเคารพ
 ในคุณพระรัตนตรัย ใช้อิติปิโสฯ ทั้งหมดก็ได้ เอาน้ำมนต์นั้นรด รด
 หรือให้เขาจับประพทานก็จะแก้ได้ หรือไม่ก็ไปหาพระที่มีคุณธรรม
 พอบทความดีพอให้ทำน้อมนัตรดให้ รดให้ ก็สามารรถแก้ได้ถอนได้
 ไสยศาสตร์จริงๆ แล้วไม่น่ากลัว เพราะว่ากำลังใจของเขาเข้าถึงจุดสูงสุด
 ของการภาวนาไม่ได้ เนื่องจากจิตที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น คิดร้ายต่อผู้อื่นทำให้
 ขาดตัวอุเบกขาในอารมณ์ฌาน ถ้าไม่มีฌานจะเข้าถึงกำลังสูงสุดไม่ได้
 เราภาวนาให้กำลังใจทรงตัวแค่เกินอุปจารสมาธินิดหนึ่ง ไม่ต้อง
 ถึงปฐมฌานของเขาก็ทำอะไรเราไม่ได้แล้ว แต่อย่าผลอสติ ถ้าผลอสติ
 จะโดนได้ หลวงพ่อวัดท่าซุง ท่านเคยแนะนำว่า ให้เราภาวนาในคอนเข้า
 ให้กำลังใจทรงตัว แล้วอาราธนาบารมีพระ ถือว่ามีพระเครื่องติดตัว
 ตั้งใจขอบารมีพระให้คุ้มครองเรา ภาวนาให้กำลังใจทรงตัวแล้วกลืนน้ำลาย ๓
 ครั้ง จะสามารถป้องกันอันตรายพวกเหล่านี้ได้ทั้งวัน สำคัญอยู่ว่า
 กำลังใจของเราทรงตัวมั๊ย ? แก้ได้ ถ้าสมาธิเราดีพอ ตั้งใจขอบารมีพระ
 ทำน้อมนัตด้วยตัวเองก็ได้ อิติปิโสฯ ทั้งจบนะ ง่ายที่สุด

ถาม : ถ้าเราไปช่วยเขาแล้วกลัวว่าของมันจะเข้ามาที่ตัวเรา

ตอบ : ตอนที่เราช่วยเขาไม่เข้าหอก เพราะว่าบารมีพระ ถ้าเรายึดมันจริงๆ
 ของนั้นจะสลายตัวไปเลย แต่พวกท่านทั้งหลายที่เล่นไสยศาสตร์
 มักจะรู้ว่าใครเป็นคนช่วย บางทีเขาเลี้ยงผีไว้ด้วยผีฟ่องเขาก็หันมาเล่น
 งานเราแทน เราเองนะโอกาสเปลอ มันมี เหมือนคนจ้องขโมยกับคนระวัง
 ไม่ให้โดนขโมยของ ให้คนระวังระวังยังงี้ เดียวก็พลาดจนได้ เพราะฉะนั้น
 ถ้าไม่ใช้กรรมอันเนื่องกันมาจริง ๆ ประเภทมาล้มพรวด ๆ มาคืนอยู่ตรงหน้า
 อย่าไปยุ่งกับกับเขาเลย อันตรายเปล่า ๆ

ถาม : ถ้าเราจำเป็นจริงๆ ที่จะต้องช่วย มีวิธีที่จะป้องกันตัวเราใน
 ระยะยาวอย่างไร ?

ตอบ : ทำตะกรุดหรือผ้ายันต์ด้วยพุทธมนต์ ถ้าอาราธนาพระสงเคราะห์ได้
 ก็วิเศษเลย คิดตัวไว้บอกให้อาราธนาทุกวันและอย่าเอาออกจากตัว
 จะป้องกันได้ ถ้าหมดทำจริง ๆ ก็พระเครื่องจากสำนักที่เรามั่นใจว่า
 ท่านทำขึ้นมาด้วยคุณพระรัตนตรัยแน่ๆ บอกให้ติดตัวไว้และอาราธนา
 ทุกวัน ป้องกันได้

ถาม : ถ้าอาราธนายันต์เกราะเพชร.....วัดท่าซุง....

ตอบ : ได้...เพราะว่ายันต์เกราะเพชรของวัดท่าซุง นี้ ต่อต้านพวก
 ไสยศาสตร์โดยตรงเลย ได้รุ้นเก่าไปแล้วยิ่งดี รุ้นที่ราคา ๓๒๐ นั้นนะ
 อันนั้นซัวร์ๆ เพราะว่าพ่อทำ อย่างลูกแก่งแค้ไหนก็คงสู้พ่อไม่ได้หรอกนะ
 เอรุ้นเก่าดีกว่า เรื่องของยันต์เกราะเพชรหรือว่าธงแดงนะ ต่อต้านพวก
 ไสยศาสตร์โดยตรงเลย เพราะว่ายันต์เกราะเพชรก็แตกถูก
 มาจากธงแดงนั้นแหละ ธงมหาพิชัยสงคราม ...ยันต์เกราะเพชรเป็นลูก
ธงมหาพิชัยสงครามเป็นพ่อ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วจริงหรือเปล่านั้นว่ามียันต์เกราะเพชรแล้ว ไสยศาสตร์ จะเข้าได้แค่ข้อมือ ?

ตอบ : มันต้องคู่ด้วย ถ้าเรามีติดตัวไว้เลย ๆ ไม่เคยนึกถึงไม่เคยอาราธนา ก็เจ็บเหมือนกัน มันไม่เข้าแค่ข้อมือหรอก

ถาม : ถ้าให้เขาพกติดตัวด้วยยันต์เกราะเพชรแล้ว....ต้องให้รักษาศีล ด้วยไหมคะ ?

ตอบ : จำเป็นต้องมี ถ้าสามารถรักษาศีล เจริญภาวนาได้ ปลอดภัยแน่นอน เหมือนกับใส่เกราะไว้แต่หากว่า ไม่มีการรักษาศีล ไม่มีการเจริญภาวนา ลึกแต่คิดว่าติดตัวอยู่ บางทีก็ช่วยอะไรไม่ได้ ที่บอกว่า "เข้าได้แค่ ข้อมือ" ถ้ากำลังใจเราทรงตัวจริงเข้าใกล้ไม่ได้จะด้วยซ้ำไป แต่ถ้าหากว่า มีเคราะห์กรรมอะไรบางอย่าง ก็เข้ามาได้แค่ข้อมือ แค่นั้นพอ ถ้าเรา อาราธนากำลังใจมันคงจริง ๆ ไม่เกินข้อศอก

ถาม : ในกรณีที่เรารู้ได้มานหรืออะไรพิเศษขึ้นมา แล้วเรากลัวว่ามันจะสูญหายไป จะทำอย่างไรให้คงอยู่กับเรา ?

ตอบ : ซ้อม...ต้องใช้ให้บ่อยๆ นะ ต่อให้เป็นถาวรสมบัติ หรือทิพจักขุญาณ หรือวิชา ๓ อภิญญา ๕ อภิญญา ๖ สมบัติ ๘ อะไรก็ตาม ก็ต้องซ้อมบ่อยๆ กำลังใจเหล่านี้เป็นกำลังของญาณสมบัติเสียส่วนใหญ่กำลังของญาณสมบัติ อาร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วย เหนื่อยมาก ๆ หิวมาก ๆ ส่วนใหญ่มักจะเสื่อมของมันเองต้องทำให้ทรงตัว ชนิดที่ต้องการมือไหว้ เข้าได้ทันที หรือว่าพิจารณาจนเข้าใจจริง ๆ ว่าธรรมะกองนี้เรารู้ตลอดแน่แล้ว อย่างนั้น ถึงจะอาศัยได้ ถ้าหากทำทำ ทั้งทั้ง ไม่ต่อเนื่องกัน โอกาสที่จะเสื่อมมีสูงมาก เพราะนั้นต้องทำให้ต่อเนื่อง แล้วก็ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งขึ้นใจจริง ๆ

ถาม : ต้องภาวนาอะไรก่อนไหมคะ ?

ตอบ : ภาวนาอะไร ? ธรรมเนียมกองไหนใช้คำภาวนาคานั้น ถ้ามีเวลา มาก่อนทำกรรมฐาน สวดมนต์ไหว้พระอะไรของเราก่อนก็ได้ แต่ถ้า หากว่าไม่มีเวลาของเราเอง ก็เริ่มต้นด้วยบทภาวนาไปเลยก็ได้

ถาม : ถามเรื่องการสิงของวิญญาณเมื่อกี้นี้เจ้าคะ พอไปที่บ้าน หลังหนึ่งคะ มีกอไผ่อยู่หน้าบ้าน เป็นกอใหญ่พอสมควร พอไป เราก็มอง วิญญาณสิงอยู่ในกอไผ่..เราก็บอกว่า เดี่ยวทำบุญส่งไปให้กะพอทำเสร็จวิญญาณ ตัวนั้นไป อีกไม่นานวิญญาณตัวใหม่ก็มาอยู่ตรงนั้นอีก อันนี้เพราะอะไรเจ้าคะ?

ตอบ : บางทีมันเป็นที่อาศัยของเขานะ วิญญาณบางประเภทอาศัยจอมปลวก วิญญาณบางประเภทอาศัยอยู่ในกอไผ่ หรือร่มเงาไม้ใหญ่อยู่อาศัยก็มี คนนั้น ได้บุญของเราแล้วไปจากสถานที่นั้น...มันเท่ากับบ้านว่าง พอบ้านว่าง คนใหม่มาเจอ เขาอยู่ต่อ ให้เขาอีก เดี่ยวก็ไปอีกแหละ

ถาม : อย่างนี้ก็แสดงว่าเป็นที่พักอาศัยชั่วคราวของบรรดาผีสิงทั้งหลาย สิเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาไม่ได้บุญอาจพักถาวรก็ได้ (หัวเราะ) ถ้าหากว่าเรา ให้นุญเขา ก็พักชั่วคราว ถึงเวลาเขาก็ไป

ถาม : เพราะฉะนั้นของบ้านได้อันเลี้ยงกระชิกกระชี่ แบบร้องไห้ ได้ยินชัดมาก แล้วก็เกิดอาการกลัวเราจะเอากอไผ่นั้นออกไหม ? หรือว่าเราจะทำอย่างไร ?

ตอบ : ถ้าสงสารเขา ก็อย่าไปยุ่งกับกอไผ่ ถ้าสงสารตัวเองมากกว่า ก็เอาให้ ราบไปเลย (หัวเราะ) จริงๆ แล้วเอาแค่อาศัยร่มเงาไม้เท่านั้น

ถาม : เขาจะไม่มาทำร้ายไซ้ไหมคะ หรือแค้นดู ?

ตอบ : ถ้าหากว่าช่วงอกุศลกรรมเข้า แบบที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่า "ดวงตก"

บางทีเขาอาจฉวยโอกาสได้ แต่ด้านในเขตนบ้านของเรามีพระภูมิเจ้าที่ ได้รับการบูชาถูกต้อง ให้ความเคารพท่าน สิ่งเหล่านี้เข้ามาข้างใน ไม่ได้

ถาม : แล้วมีไหมคะ แบบไม่ดูแลเจ้าที่ เจ้าที่ปล่อยให้เข้าเลย ?

ตอบ : ไม่มีจะ ยกเว้นว่า เราไม่สนใจเจ้าที่เลย ไม่เคยขอให้ท่านช่วยเลย ไม่เคยให้ความเคารพท่านเลย ไม่รู้จะช่วยทำไม ?

ถาม : อ้อ... ก็มีเจ้าที่แบบ มองเฉย ๆ

ตอบ : เทวดาท่านถืออุเบกขามากกว่าเราเยอะ ถ้าหากว่าไม่ให้ ความเคารพท่าน ไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นั่งมอง มันเก่งเองนี่หว่า ไม่เรียกให้ท่านช่วย คุณว่ามันจะทำยังไง ระวังเอาไว้นะ เจอมาเองแล้ว พกพระอยู่กับตัวเต็มทีฝีมือมันบีบคอเสียแทบตายก็สงสัยว่าพระทำไมไม่ช่วย หลวงพ่อถามว่า "แกอาราธนาบ้างหรือเปล่านอกเปล้าครึบ "เออ...สมน้ำหน้ามัน ถ้าเอ็งไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นั่งมอง คุณว่ามันจะเก่งแคไหน" (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ท่านมีการมองด้วยหรือคะ นึกว่าท่านมีการทำงานแบบอัตโนมัติ ?

ตอบ : เราเองขอมทำไอทีไหมล่ะ โดยไม่ได้ศตางค์นะ

ถาม : อาราธนาสงฆ์ที่ว่ามี ต้องทำยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ตั้งใจนึกด้วยความเคารพ คาถาอาราธนาที่มี ของหลวงพ่ot่านใช้ " อิทธิฤทธิ์ พุทธะนิมิตตัง ขอเคระเครขัง ขอเคขเคระ จงมาเป็นที่พึ่ง แก่มะอะอุณีเถิด " นั่นแหละคำอาราธนา คำอัญเชิญคุณพระเขามีอยู่

ถาม : มีคนเขาบอกว่าเวลาจะค้ออายุหรือค้อชีวิตให้ฮีนขาวให้ไปทำบุญ โลงศพ ช่วยได้จริงๆ หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ช่วยได้ มันช่วยได้ตรงที่เป็นมรณานุสติ อย่าลืมนึกว่ามรณานุสติ

เป็นกรรมฐานใหญ่ หนึ่งในอนุสติ ๑๐ กอง ถ้าทำเป็นเข้าถึงนิพพาน ได้เลยเสียด้วยซ้ำไป เราไปซื้อโลงศพก็รู้อยู่แล้วซื้อไปใส่คนตาย ถ้าเจตสิกใจสักนิดนึง เราเองก็จะตายอยู่แล้วถึงต้องมาซื้อโลงศพต่ออายุ การต่ออายุก็เชื่อว่าได้อยู่ได้ตลอดไป ดังนั้น เราเร่งทำความดีในวันนี้ดีกว่า ลักษณะอย่างนี้แหละ เรียกว่า มรณานุสติ การนึกความตายเพื่อให้เกิดความไม่ประมาท มันเป็นบุญใหญ่มาก บุญใหญ่ตัวนี้จะทำให้เราห่างกรรมอันนั้นออกมา ทำให้เหมือนกับการต่ออายุได้ แล้วลักษณะของการ สะละละเคราะห์ต่ออายุ อย่างบั้งสุกุดตาย บั้งสุกุดเป็น อันนั้นก็นึกถึงความตาย ไปวัดก็นึกถึงพระพุทธรูป ได้กราบพระ ได้ไหว้พระ ได้ทำบุญ ได้นึกถึงความตาย ใจเกาะนิพพาน เหล่านี้จะเป็นกรรมฐานใหญ่ บุญใหญ่ ทำให้เราห่างจากเคราะห์กรรมอันนั้นออกมา แต่เขายังตามอยู่ มีโอกาส เขายังที่จะสนองได้อยู่ ดังนั้นว่า เราต้องทำความดีให้ต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้ไม่พลาดให้แก่เขานึก ทำอย่างอื่นได้ไม่จำเป็นต้องซื้อโลงศพอย่างเดียว ปลอ่ยสัตว์ใหญ่ อย่างวัว ควาย อะไรก็ได้ แต่ว่าให้เป็นสัตว์ที่เขาจะฆ่า จะได้มีผลในการต่ออายุ ถ้าไม่ใช่สัตว์ที่เขาจะฆ่าก็ได้แต่เมตตาเฉย ๆ

ถาม : ต้องไปที่โรงฆ่าสัตว์ แล้วตัวที่จะถูกฆ่าในนั้นเลย หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : จ้า...

ถาม : ใต้จอคน ๆ นึง ขอต่ออายุพ่อเขาด้วยการตั้งจิตอธิษฐานรวบรวมกุศลผลบุญตั้งแต่อดีตชาติ เพื่อต่ออายุพ่อ คุณหมอก็บอก ทำไมอยู่ดี ๆ อากาศีขึ้น ตอนแรกจะเสียชีวิตอยู่แล้ว

ตอบ : ตัวนั้นเป็นอธิษฐานบารมี บุคคลที่ใช้อธิษฐานบารมีเป็นต้องสร้างบุญสร้างกุศลมาจนถึงระดับปรมาตบารมีแล้วเท่านั้น

บุคคลที่สร้างความดีมาจนถึงปรมาตมามีจะประกอบด้วยฤทธิ์ คือสิ่งที่อัศจรรย์เกินกว่าคนอื่นจะทำได้ ฤทธิ์ตัวนี้ เรียกว่า ฤทธิ์ที่เกิดจากการอธิษฐาน ตั้งใจให้เป็นอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น แต่ไม่สามารถฝืนกฎของกรรมได้นาน ถึงจะต่ออายุได้ อะไรก็ได้ แต่ถ้าหากว่าบุคคลนั้น ไม่ได้ทำความดีต่อ จะไปในเวลาอันใกล้เหมือนกัน แต่ว่าตอนนั้น สามารถช่วยเขาได้ ถ้ากำลังสูงเท่าไรก็สามารถช่วยได้มากเท่านั้น ตัวอย่างคือ หลวงปู่ครูบาชัยวงศ ท่านใช้คาถาค่ออายุ ท่านต่อได้ ๒ ปี อาตมาใช้วิธีเดียวกันหมดเลย ต่อได้ ๒ วัน ต่างกันสิบโลกเลย เพราะฉะนั้น อยู่ที่กำลังบารมีของคนที่ตั้งใจอธิษฐานด้วย อธิษฐานนี่เป็นฤทธิ์ ๑ ใน ๑๐ อย่างนะ ฤทธิ์ที่เราหมายถึงส่วนใหญ่ เราตีความเป็น " วิภวฤทธิ์ " คือสามารถขาดแคลนส่วนใดส่วนหนึ่งได้ พิธีกรรมต่างๆ นาๆ แต่ความจริงมันมีตั้ง ๑๐ อย่าง มันมีทั้งฉนวนฤทธิ์.. ฤทธิ์ที่เกิดจากฉนวนสมาบัติ อธิษฐานฤทธิ์ ...ฤทธิ์ที่เกิดจากความตั้งใจมั่นของเรา ฐานาฐานะฤทธิ์...ฤทธิ์ที่เกิดจากฐานะอันสูง อย่างเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เจ้าพระยามหากษัตริย์ ตั้งให้เป็นก็เป็น ตั้งให้ตายก็ตาย วิษขณฤทธิ์.. ฤทธิ์ที่เกิดจากวิชาการ อย่างเช่นว่า รถไฟทั้งคัน ทำไมเขาไปลอยอยู่ข้างบนได้ เหล็กน้ำหนักหลายร้อยตัน ทำไมลอยน้ำได้ ลอยอยู่บนฟ้าได้ อย่างนี้เป็นต้นมีทั้งหมด ๑๐ อย่างด้วยกัน พระพุทธเจ้า บอกไว้ละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์ ถือว่าเป็นฤทธิ์โดยอธิษฐานอย่างหนึ่ง แสดงว่าคนๆ นั้น กำลังเขาสูงมาก สร้างบารมีมาเยอะมากและอธิษฐานด้วยความตั้งใจจริงก็สำเร็จสมกับที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วคนที่จะมีฤทธิ์ได้ทำอย่างไรถึงจะมีฤทธิ์ได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ต้องคว้าฤทธิ์แบบไหน มันมีอยู่ตัว เรียกว่า " กัมมวิปากหาฤทธิ์ "

ฤทธิ์ที่เกิดโดยวิบากกรรม เราลองไปเดินตามพวกชาวเขาคูชิ มันไป ๓ ลูกเขาแล้ว ลูกแรกเรายังตะกายข้ามไปไม่ได้เลย (หัวเราะ) นั่นเป็นฤทธิ์โดยวิบากกรรมอย่างหนึ่งนะ อย่างเช่นว่า นกเกิดมาบินได้ เราฝึกวาโยกลืนแทบตายกว่าจะเหาะได้แบบมัน ปลาทำไมอยู่ในน้ำได้ ทำไมได้เดือนมุดดินดำดินได้ เป็นฤทธิ์ที่เกิดโดยวิบากกรรมของเขา เรียกว่า " กัมมวิปากหาฤทธิ์ " ถ้าอยากจะมีต้องฝึกกสิณ ๑๐ อย่าง เอาให้คล่องตัว แล้วคราวนี้เราก็จะเริ่มตั้งแต่ วิภวฤทธิ์ ก็จะแสดงอะไรก็ได้ตามใจชอบ

ถาม : แต่ถ้าเล่นจะคิดฤทธิ์หรือเปล่า ?

ตอบ : อยู่ที่เรา ถ้าเรามีสติรู้อยู่เสมอก็ไม่คิด แต่ถ้าผลอ หลงไปตามลาภยศ สรรเสริญ สุข ที่ได้มาจากการที่เรามีฤทธิ์ ก็เรียบร้อยในเวลาอันสั้น

ถาม : แล้วพวกที่เล่นกสิณ ฟังกสิณนี่เจ้าคะ จะทำให้มีฤทธิ์หรือเปล่า ?

ตอบ : บอกแล้วไง ว่าให้ฝึกกสิณ ๑๐ พวกเล่นกสิณ ฟังกสิณนั่นแหละ มันอยากมีฤทธิ์กันล่ะ (หัวเราะ)

ถาม : เวลาที่เราทำบุญแล้วอธิษฐานจิตว่าขออย่างนั้น ขออย่างนี้ กับ การไม่อธิษฐานเลย การทำบุญแบบไหนดีกว่าคะ ?

ตอบ : แบบอธิษฐานดีและถูกต้อง แบบไม่อธิษฐานเลยอาจพลาดจากประโยชน์ใหญ่ไปได้ การทำบุญโดยอธิษฐานขอให้เป็นนั่นเป็นนี่ เราจะขอหรือไม่ขอก็ตามสิ่งที่เราทำทั้งดีและชั่วจะส่งผลกลับคืนมา

อยู่แล้ว ถึงคุณต้องการหรือไม่ต้องการผลที่คุณกระทำคุณได้แน่ มันก็จำเป็นต้องกำหนดเจาะจงไปเลยว่าผลที่เราทำนั้นเราต้องการให้เป็นแบบไหน

เป็นเมื่อไหร่ ถ้าเราตั้งใจแบบนี้เหมือนกับยิงปืนเล็งเป้า มันก็ถูกต้อง

สามารถยิงได้แม่นยำ แต่ถ้าหากไม่มีการเล็งเลยไม่ได้กำหนดเลย

เราหัวข้าวคอนนี้แต่อีก ๓ วันข้าวค้อยจะมาถึง เป็นไง..ได้ก็ล้มตายไม่ได้ก็ตาย แบบอานันทเศรษฐี อานันทเศรษฐีคอนเป็นเศรษฐี ถ้าฟังพระพุทเจ้าเทศน์จะได้เป็นพระอนาคามี แต่ถ้าหากทรัพย์สินลดน้อยลงมาเป็นกหบดี ฟังพระพุทเจ้าเทศน์จะได้เป็นพระโศคบัน บังเอิญถ้าเขารักษาทรัพย์สินไม่ได้ ทำให้ยากจนกลายเป็นขอทาน พระพุทเจ้าบอกเขาเทศน์แล้วจะไม่มีผลเพราะจิตของเขาถึงวอลอยู่ด้วยการทำมาหากินก็เลยเสื่อมจากมรรคผลไปอย่างน่าเสียดาย พระอนานท์ถามว่า พระพุทเจ้าตรัสว่าผู้ใดมีวิสัยจะได้มรรคผลจะไม่เสื่อมจากวิสัยอันนั้น แล้วทำไมอานันทเศรษฐีถึงได้เสื่อมพระพุทเจ้าตรัสว่าอานันทเศรษฐีขาดอธิษฐานบารมี เพราะฉะนั้นที่บอกว่าทำบุญแล้วอธิษฐานเป็นการโลก นะ อย่าไปฟังเราต้องการหรือไม่ต้องการ ผอ้นเกิดกับเราแน่ จะโลกหรือไม่โลก เกิดแน่ แต่เราอธิษฐานนั้นเป็นการเจาะจงว่าให้เกิดอย่างไร เกิดเมื่อไร ตัวนั้นเป็นตัวกันเอาไว้ก่อน เพื่อว่าในเวลาที่เราต้องการแล้วได้จริง ๆ ไม่ใช่ว่าคอนเราต้องการไม่ได้มาคอนเราไม่ต้องการ บางทีถ้าเป็นอย่างอานันทเศรษฐีก็พลาดประโยชน์ใหญ่ในชีวิตไปเลย เป็นพระอนาคามีอย่างไรก็ไม่ต้องไปเกิดใหม่มาทุกข์แล้ว นี่กลายเป็นขอทานไม่ทราบว่าจะเวียนตาย เวียนเกิดอีกก็ همینก็แสนกับปีต่อไปอธิษฐานให้เยอะ ๆ (หัวเราะ) จริงๆ แล้ว แค่อธิษฐานขอไปนิพพานอย่างเดียวกันว่าจะไปถึงยอดเขาตลอดทางมีอะไรมันกว่าคไปหมดอยู่แล้ว

ถาม : ถ้าเราอธิษฐานไปแล้วสมมติว่าเราเคยอธิษฐานในอดีตชาติ แล้วพอมานี้ชาติปัจจุบัน เรายังไม่รู้ว่ ฌ ผลกรรมที่เราได้รับในปัจจุบันนี้

อาจเป็นเพราะว่าเราอธิษฐานไว้แล้วก็ตามถ้นราชอยกเลิกการอธิษฐานของเร.....

ตอบ : ได้ .. อธิษฐาน ก็คือ การตั้งใจมั่น เราสามารถเปลี่ยนใจได้ มีสิทธิเปลี่ยนใจได้ทุกเวลา

ถาม : แล้วอย่างที่เราทำบุญแล้วนี่นะคะ เราจะอุทิศส่วนกุศล ลำดับที่เราอุทิศส่วนกุศลมีผลไหมคะว่าเราจะต้องอุทิศให้ผู้ใดก่อน ?

ตอบ : เรียกว่ามีก็ได้ มันขึ้นอยู่กับผู้รับ ถ้าผู้รับกำลังบารมีเขาสูงกว่า อยู่ในสถานที ๆ สมบูรณ์พร้อม จะให้ก่อนให้หลัง ท่านได้แน่นอน แต่ขณะเดียวกัน ถ้าหากว่าเป็นพวกเปรต อสุรกาย สัตว์เวสี เหล่านี้ ถ้าให้ท่านก่อน ท่านก็จะได้เต็ม ๆ ถ้าไม่ได้ให้ท่านก่อน แต่บอกให้เป็นการทั่วไป บางทีพวกที่กำลังใจสูงกว่ามันแทรกเข้ามา มันเอาไปหมด คนที่กำลังน้อยกว่าก็อาจเข้าไม่ถึง เคยเวลาไปรยอาหารแล้วสัตว์มันแย่งกันไหมล่ะ ? ตัวที่แข็งแรงกว่าท่านนั้นที่จะได้ลักษณะเดียวกันเขาต้องการก็ต้องกันไม่ให้คนนี้เข้ามา

ถาม : ถ้าอย่างนี้เวลาเราจะทำบุญให้ใคร เรายะบุ...

ตอบ : เจาะจง....ระบุชื่อให้เขาไปก่อนเลย แล้วค่อยอธิษฐานอย่างอื่น

ถาม : แล้วต้องจัดใหม่คะ ว่าต้องให้ใครต่อ ?

ตอบ : ก็แล้วแต่เราชอบใจ เอาตามแบบหลวงพ่อ ท่านก็ให้เจ้ากรรมนายเวรก่อน ถัดจากเจ้ากรรมนายเวร ก็เป็นเทวดาที่รักษาตัวเอง เทวดาทั้งหมดทั่วสากลพิภพ จนถึงพระยายม แล้วค่อยให้ญาติโยมที่ตายไปแล้ว จะโชฎกดีหรือไม่โชฎกดีให้ทั้งนั้น

ถาม : แล้วอุทิศให้ตัวเองได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ๊ะแต่อุทิศให้ตัวเองอุทิศหรือไม่อุทิศตัวเองไค้อยู่แล้ว

ได้ตั้งแต่ตอนทำแล้ว

ถาม : แล้วการกรวดน้ำ กรวดน้ำยังงิเขาจะได้ ?

ตอบ : แต่เราตั้งใจว่าผลบุญทั้งหมดที่เราทำในครั้งนีขอไห้เขาโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าไร ขอไห้เขาได้รับด้วย แค่นี้เขาก็ได้รับแล้วไม่ต้องไปเสียเวลาเอาน้ำรดมือละ ไ้มน้ำรดมือนั้นรูปแบบของพราหมณ์รดมือตัวท่านเองเลยเป็นรูปแบบยี่ดต่อ ๆ มา

ถาม : วันก่อนได้อ่านหนังสือหลวงพ่อ ถาม-ตอบ ที่บอกว่่าเมื่อเสียชีวิตปรากฏว่่าได้เข้าไปในนรก ผ่านมาตลอดทางก็เจอมีอาหารมีอะไรคล้ายกับตัวเองใส่บาตร อะไรทุกอย่างของเขเอง แล้วน้ำมีแค่ครึ่งขวด แล้วคนทีพาไปบอกว่่าเวลาทำบุญตักบาตร เขาต้องใส่น้ำไห้ด้วย เป็นลักษณะกรวดน้ำก็ค้ต้องใช้น้ำ

ตอบ : จริง ๆ แล้วไห้เป็นอาหารก็สมบูรณ์แล้ว บรรดาผู้ทีตายใหม่ ๆ อันนี้ฟังไห้ติงะ ถ้าไม่เคยฟังจากที่ อื่น ๆ อาจกลายเป็นสิ่งไม่ตรงกับเค้า บรรดาผู้ทีตายใหม่ ๆ อุปาทาน ทำให้เขาารู้สึกว่่าเขาต้องกิน ต้องไห้อะไรต่าง ๆ เหมือนกับคนอยู่ สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นก็จะมาปรากฏรอไห้เขา แต่ถ้หากว่่าบุคคลทีทำความดี สูง ๆ ผลบุญจะส่งไห้เขามีกายทิพย์ อิมทิพย์ไปเลยไม่ต้องเสียเวลาไปกิน ถ้าใหม่ ๆ อาจต้องไปนั่งเฝ้าอยู่หลายมือ ถ้าปากจะแยะพอรู้ตัว เสีย กูเป็นเทวดานี้หว่า จะเสียเวลากินทำมึ ก็ทยองไปท่หม่อข- ถ้าใหม่ ๆ เป็นเหมือนกันนะ พวกยั้งคิดอุปาทานอยู่ มันมีอยู่สถานทีหนึ่งใครเคยไปหรือยั้งไม่รู้ มันมีพวกบรรดาตลาดไห้จับจ่ายใช้สอยกัน มีเดินเข้าเดินออกกัน ซ้อปกันไห้มั่วเลย ! มีเหมือนกัน พวกทีไปใหม่ ๆ ละนิสัยมนุษย์ไม่ได้ก็ไปอยู่แถวนั้นแหละ พอรู้ตัวว่่าเป็นเทวดาสบายกว่่ากันตั้งเยอะ

มาเดินกันไห้เมื่อยทำมึ เขาก็เลิก...

ถาม : แล้วทีเวลาเขาเผา กระดาษเงินกระดาษทองไป เขาก็ได้สิคะ ?

ตอบ : ได้ยั้งไถ้จะ....(หัวเราะ)

ถาม : ยั้งไม่ถามเลย ทำมึชนลูกชู้เลยเจ้าคะ ?

ตอบ : มันอยากลูก ชนลูกมันมีหลายอาการนะ อาการทีร่างกายกระทบหนาวก็ชนลูก อาการรกั้วก็ชนลูก อาการปีติก็ชนลูก ตัวปีติมันจะเป็นปีติเพราะตัวเองได้ทำความดี มันมีอยู่ตัวหนึ่งเขาเรียกว่า ขณิกปีติ ชนมันลูกเหมือนกัน แล้วอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ผีจะมา อันนี้ไม่ได้พูดเล่น ถ้เขาอยู่ในบริเวณนั้นแล้วเรารับสัมผัสได้ ช่วงนั้นชนจะลูกเกรียว เกรียว เป็นระยะ ๆ นำคั้นคั้นไหม

ถาม : คั้นคั้นเจ้าคะ เคยมีติดตามมาเจ้าคะ คือไปบ้านคนหนึ่งแล้วเขาเสียชีวิตเราก็ไม่รู้ว่่าไ้ทีตรงทีเรายืนอยู่ เขาตายอยู่ พอยืนสักพัก กลิ่นมามาแล้วเจ้าคะ พอกลิ่นมามาไม่นาน ก็เริ่มมีอาการจะเข้ามาทีตัวเรา เราก็วิ่งหนีออกจากจุดนั้น เหมือนแบบมีลมเหม็น ๆ วิ่งตามเข้ามา จะเข้าปากนะเจ้าคะ

ตอบ : รอดมาได้....ไม่น่าเลย อยากจะคู่อิคอนโดนสิง ออกอาการยั้ง (หัวเราะ)

ถาม : ตอนนั้นคิดว่าถ้ไม่ได้หนีก็ถึงคุณพระคงแย้เหมือนกัน...

ตอบ : แย้เหมือนกัน แต่จำเอาไว้ว่่า ถ้ไม่เคยมีกรรมเนื่องกันมา แล้วเรารู้เป็นเจ้าของร่างไม่อนุญาต เขาทำยั้งงิก็สิงไม่ได้

ถาม : แต่คุณแม่วิบอบานันต์เจ้าแม่กวณโิมไ้ แล้วอาเจียนออกมาเจ้าคะ เขาจะเข้าทางปากได้หรือเปล่าเจ้าคะ ?

ตอบ : รอบตัว ทุกขุมชนก็ไ้ ไม่เป็นไร.. แกไ้ค้แล้ว

ถาม : มีพลังแรง ได้กลิ่นออกมาด้วย

ตอบ : มันก็ไม่ได้แรงอะไรนักหนาหรอก ถ้าหากว่าพลังของเขาสมบูรณ์จริง ๆ เขาสามารถปรากฏกายตอนกลางวันแสดๆ ให้คนหมู่มากเห็นได้พร้อมกันด้วย ของเขามาได้แค่กลิ่นเท่านั้น ยังถือว่าไม่ได้อยู่สุดปลายตะโกนเลย รายที่กำลังเขาสูงสามารถปรากฏกายออกมาพูดคุยแจ้งความประสงค์ของเขากับเราได้ รายที่กำลังต่ำหน่อย เห็นได้แต่รูปไปไคยินเสียง รายที่กำลังต่ำลงไปรูปไปไคยินแต่เสียงเท่านั้น ที่ต่ำที่สุดก็คือ รูปก็ไม่เห็นเสียงก็ไม่ได้ยิน ได้กลิ่นอย่างเดียวเท่านั้น นับว่าเขามากๆ เพราะฉะนั้นไอ้ที่เราเห็นหน้าตาและปะทะคูไม่ได้ ไอ้นั้นของมันเต็มที่แล้วนะ ได้สวยแก่นั่นนะ มันสวยที่สุดของเขาแล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปเจอผี อย่าไปกลัว เขาน่าสงสารมาก เป็นผู้ที่ขาดแคลนหาความสุขงามก็ไม่ได้ เปลี่ยนโลกทัศน์เสียใหม่ ฝันได้บ้างแล้ว น่าเกลียดแต่น่าเวทนาที่สุด พยายามเร่งตัวเองจนเต็มที่แล้ว บั้นหน้าได้สวยแก่นั่นเพื่อมาพบกับเรา แทนที่เราจะอุทิศส่วนกุศลให้เขา วจี้นี้ไม่พอ คำมันอีกนั่งร้องไห้ไปหลายตลบแล้วละ

ถาม : อย่างนั้นคนที่ตายไปแล้วยังอยู่ในสภาพนั้น คือไม่มีบุญที่เปลี่ยนสภาพเขาได้เลยหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็บางทีเขาพบที่มีบุญกุศลมากก็ต้องการบุญกุศลอันนั้น อย่างเช่น ว่าเราอาจได้ทำบุญใหญ่โดยการถวายสังฆทานหรือวิหารทานมา เขาไปในบริเวณนั้น เขาอยากได้ส่วนกุศลนั้นพยายามติดต่อกับเรา แต่ไอ้เราก็ทวนวกตาบอดขาดทิพจักขุญาณขึ้นมา พยายามเต็มที่แล้วก็ได้แค่กลิ่นไม่รู้ทำไงเข้าสิงมันซะเลย ให้มันร้องบอกคนอื่นเป็นภาษามนุษย์คิดว่า ถ้าหากว่าเขาสามารถที่จะใช้กำลังข่มเราลงได้เราก็จะพูดตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วก็มิอยู่ครึ่งหนึ่งเจ้าคะ เติ้งจะถวายสังฆทานพระประธานมา อยู่ดีๆ คนขับรถเนี่ยะ...ก็ขับรถเข้าไปในป่าช้า ไม่ทราบว่าเขาทำยังไง ถึงได้ตั้งสภาวะของคนขับรถเข้าไปในป่าช้า ?

ตอบ : แสดงอยู่ ๒ อย่าง อย่างแรก ก็คือ กำลังเขาสูงมาก อย่างที่สอง คนขับของเรานี้แย่มากเลย จิตอ่อนมากจนเขาสามารถครอบงำได้ง่าย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นด้วยกรรมเนืองกันมาทำให้เขาเห็นเราว่า เฮ้ย ! เพื่อนเราหรือเปล่าหว่า ทำบุญมาขอแบ่งหน่อย จะต้องมิอะไรบางอย่างที่เนืองกันมาด้วย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นระหว่างศพที่เผากับศพที่ฝัง พลังความรุนแรงของวิญญาณ... ?

ตอบ : ไอ้นั้นมันศพ มันอยู่ที่ตัวเขาเลย ที่จิตเขาเลย ถ้าหากว่าจิตของเขาประกอบด้วยกำลังบุญที่ทำมามาก หรือว่าความโกรธ เกลียดอาฆาตแค้น อย่างฝังใจรุนแรงมาก อันนั้นกำลังเขาจะสูง อีกฝ่ายหนึ่งสูงด้วยความดีฝ่ายหนึ่งสูงด้วยความชั่ว ไอ้ศพก็คือศพ ทำยังไงก็เรื่องของมันเผาก็กลายเป็นขี้เถ้า ฝังก็เปื่อยจมนดินไป แต่ดวงจิตที่ประกอบด้วยบุญด้วยบาปต่างหากล่ะว่าทำมาเล็กน้อยแคไหนด ถ้าทำมามากกำลังสูงก็แรงมากอย่างที่ว่า

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเขาเผาแล้วอิฐยังเก็บไว้ในบ้านจะมีสิ่งอะไรกับผีเสียชีวิตไปแล้ว?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขายังไม่ไปเกิดนะ ยังประเภทติดตามอยู่ สามารถที่จะเข้าไปในบ้านกับเราได้ด้วย เท่ากับว่าเราเชิญเข้ามาเอง แหม ! อุ้มเข้ามาเลยไรใหม่ ไม่ต้องพูดถึงเจ้าที่แล้ว อุ้มเข้ามาเอง เขาก็ตามด้อย ๆ

ถาม : เห็นบางบ้านเขาเอากระดูกไปไว้กับโต๊ะหมู่บูชา

ตอบ : ถ้าไว้ต่ำกว่าพระไม่เป็นไร ถ้าไว้สูงกว่าพระก็เดือนเขาด้วยแล้วกัน
บอกว่าการศุภศีไว้ต่ำกว่าพระหน่อยก็ดีจ้า แยกออกต่างหากจะดีกว่า

ถาม : ทีนี้.. แบบมีความอิจฉาเล็ก ๆ นะเจ้าคะ บางคนอุกรางวัลที่ 1
ได้ลากลอยกันใหญ่ ทำบุญยังไม่มาจะถึงได้ตรงนี้

ตอบ : บุคคลที่มีอาการทางกรรมนั้น ทำบุญโดยไม่ได้ตั้งใจเจตนามาก่อน
อย่างเช่นว่าเดิน ๆ เจอเขากำลังทำบุญก็ควักกระเป๋าพร้อมกับเขาไปเลย
อย่างนี้จะได้ลาภกรรมนั้น เล็ก ใหญ่ ตามผลบุญที่ตัวเองทำ บางรายอุกรางวัลที่
๑ อาจได้สร้างพระพุทธรูปหรือถวายสังฆทานโดยที่ตัวเองไม่ได้ตั้งใจมาก่อน
ไปเจอปุ๊บปั๊ปก็นำไปเลย แต่บุคคลที่ตั้งใจทำจะเกิดเป็นเศรษฐีเลย
ไม่ต้องเสียเวลารอลากลอย อันนั้นก็เลือกเอาว่า เราจะเอาแบบไหน แล้วก็ไป
ตั้งใจเกิดใหม่ได้แน่ (หัวเราะ) อยากเกิดใหม่ ด้ายยังอยากก็เอา

ถาม : แล้วการทำบุญแบบไหนบ้างที่จะส่งเสริมในแต่ละด้านๆ เช่น
บางคนมีสติปัญญา บางคนมีรูปทรัพย์ดี แล้วมีคนรัก อย่างนี้เขาต้องทำ
อย่างไรบ้าง ?

ตอบ : สติปัญญา ต้องให้ด้านธรรมทาน สั่งสอนเขาในธรรม หรือว่าถวาย
พระไตรปิฎกเป็นคัมภีร์ ทางด้านรูปสวยจะต้องเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยศีล สีส
๕ ต้องบริสุทธิ์ มีพรหมวิหาร ๔ ประจําใจ รูปสวยหรือถ้าหากต้องการสวย
เป็นพิเศษ ให้ซ่อมพระพุทธรูปเก่าที่ปรักหักพังให้มีสภาพตามเดิมอัน
นี้จะสวยเป็นพิเศษ แต่ถ้าอยากรวยก็ต้องให้ทานโดยเฉพาะสังฆทาน
นี่เป็นมหาเศรษฐีแน่นอน ผลพิเศษเหล่านี้เลือกเอาแล้วกันว่า เราจะเอาอันไหน
แต่ถ้าหากว่าเราให้ทานไปใหม่ รวยแต่รูปไม่สวยปัญญาไม่มี ก็ลำบากนะ
แต่ถ้าหากว่าเราเป็นผู้มีศีล เราเกิดมารูปสวยแต่ปัญญาไม่มีก็แย่ หรือไม่

ก็เราก็มาฉลาดแต่หน้าตาห่วยแตก ก็ไม่เอาไหนอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
ทำให้มันครบทุกอย่างดีกว่า

ถาม : แล้วทำอะไรไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ?

ตอบ : อย่างง่าสัตว์ แม้แต่คนแดงเมงน้อย ตัวเดียวก็ห้าม ถ้าเกิด
ชาติใหม่จะเป็นผู้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงมาก นอกจากอาการเจ็บไข้
ได้ป่วย ปวดหัว ตัวร้อน เล็กๆ น้อยๆ หรือว่าอาการปวดเมื่อย
ตามสภาพร่างกายที่ใช้งานแล้ว การเจ็บป่วยด้วยโรคภัยอื่นๆ ไม่มี
อีกอย่างก็ทำอย่างท่าน พระพาทูละเดระ พระพาทูละเดระท่านสร้าง
ส้วมถวายวัด ช่วยปลดทุกข์ใหญ่ให้กับผู้คน โดยเฉพาะพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติ
ชอบ เกิดมาในชาติปัจจุบันที่ท่านเป็นพระพาทูละเดระท่านไม่เคยเจ็บป่วยกับ
ใครเลย ท่านเป็นพระที่พระพุทธเจ้ายกให้เป็นเอกทัศคะทางเป็นผู้มีโรคน้อย
คือ นอกจากอาการปกติอย่าง หิว เจ็บ หนาว ร้อน หิวกระหาย เหล่านี้
เรื่องอื่นเช่น เจ็บหนักๆ ท่านไม่เคยเป็นกับใคร สร้างส้วมอย่างหนึ่ง แล้วก็
อย่างง่าสัตว์อย่างหนึ่ง ทำมันสองอย่างเลยก็ได้

ถาม : อย่างนี้พวกที่เข้าผ้าตัดตลอดต้องไปทำขามาแน่เลย ?

ตอบ : อย่างนั้นเศษกรรมจากปาณาติบาตแน่นอนจ้ะ

ถาม : ต้องทำอะไร ถึงจะได้กัลยาณมิตรที่ดี ?

ตอบ : เราชักชวนเขาทำในสิ่งที่ดี ๆ ด้วย อย่างเช่น ชวนคนให้ทำในทาน
ในศีล ในภาวนา ผลดีที่เกิดขึ้นกับเขาส่งผลให้ชาติใหม่ถ้าเขาเกิดมาก็เป็น
เพื่อนที่ดีของเราต่อไป การทำบุญชักชวนเขามีผลพิเศษ ก็คือว่า
เกิดใหม่จะมีบริวารมาก มีคนมาพึ่งพาอาศัยเยอะ ได้เพื่อนก็ได้เพื่อนที่ดี

ถาม : ที่เป็นคู่กัน ทำอย่างไรถึงเป็นคู่กันได้ ?

ตอบ : ประกอบด้วย ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเรียกว่า ปุพเพสันนิวาส คือ เคยเกิดกูดกันมาในชาติปางก่อน ปุพพะ..ปุพเพ แปลว่า แต่ปางก่อน สันนิวาส คือการอยู่ร่วมกันมา พวกนี้ถ้าเห็นหน้ารักเลย ประเภทหนีตามกันง่าย ๆ เลย ไม่ต้องเสียเวลาจีบนาน อีกประเภทหนึ่งเกิดกูดในชาติปัจจุบัน เห็นออกเห็นใจกัน สองประการที่จะเป็นเนื้อคู่กันได้

ถาม : แล้วประเภทอยู่กันไป แล้วทะเลาะกัน...เขาทำกรรมอะไรกันมา ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าบอกว่ ครอบครัวยุคก่อนจะอยู่กันอย่างมีความสุข สามภรรยา ต้องมีทานเสมอกัน มีศีลเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน ถ้าหากว่านอกเหนือจากนี้ อันไหนขาด อันไหนพร่อง เคี้ยวก็ทะเลาะเบาะแว้งกันไป ถ้าใช้จ่าย ๆ ก็คือ บารมีเสมอกัน บางคู่เรารู้ว่าไม่น่าจะอยู่ด้วยกันได้ ปรากฏว่าบารมีเขาเสมอกัน ที่เขาเปรียบคู่ว่า ยักษ์อยู่กับยักษ์ เทวดาอยู่กับเทวดา มนุษย์อยู่กับมนุษย์ ถ้าอย่างนี้จะอยู่อย่างมีความสุขใจไหม ถ้าเกิดว่าเทวดาไปอยู่กับยักษ์หรือมนุษย์ไปอยู่กับยักษ์ อย่างนี้ก็อาจโดนขยำสีกฝ่ายหนึ่ง โบราณท่านเปรียบ ไว้เยอะ

ถาม : ถ้าในชาติปัจจุบันเราเป็นผู้หญิง แล้วชาติหน้าเราอยาก เกิดเป็นผู้ชายต้องทำยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ๒ อย่าง ประการแรก ถ้าแต่งงานก็ต้องเคารพสามีเหมือนพ่อ ชาติต่อไปจะเกิดเป็นผู้ชายใหม่ ประการที่สองสร้างบุญใหญ่ อย่างเช่น ว่าสร้างโบสถ์คนเดียวหลังหนึ่งเลย หรือเป็นเจ้าของภาพพระประธาน หน้าตักสัก ๔ ศอก ๘ ศอก แล้วตั้งความปรารถนาว่าผลบุญที่เราทำในชาตินี้ ชาติใหม่ขอให้เกิดเป็นผู้ชาย แล้วจะไปเกิดให้มันทุกข์ทำไม ? (หัวเราะ)

ถาม : เพราะคิดว่าชาตินี้ คงไม่ทัน ขอชาติหน้าอีกชาติหนึ่ง แล้วนิสัยผู้หญิง

จะคิดไปอีกชาติใหม่เจ้าคะ ?

ตอบ : การที่เราเกิดเป็นผู้หญิงเพราะเราสร้างบารมีมาน้อยหรือไม่ก็ ตั้งใจจะเกิดไปเป็นเนื้อคู่ของบุคคลอื่น ที่อธิษฐานเอาไว้ จะเกิดเป็นผู้หญิงแต่ถ้าสร้างบารมีมาถึงอุปบารมีขึ้นปลาย จะเกิดเป็นผู้ชาย ไปเรื่อยยกเว้นว่าผู้ชายคนนั้นเจ้าชู้มากเมียก็จะถูกบังคับไปเกิดเป็นผู้หญิงเพื่อชดใช้กรรมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่างมาเรียกเรื่องสิทธิสตรี ผู้หญิงยังสร้างบารมีมาน้อยกว่า แต่ผู้หญิงบางคนก็สร้างบารมีมา มหาศาลแล้วยังเป็นผู้หญิงอยู่ เพราะว่าตั้งใจมาเป็นเนื้อคู่เขา อย่างเช่น ตั้งใจจะเกิดเป็นเนื้อคู่ของพระโพธิสัตว์องค์นั้น..องค์นี้ ก็จะเกิดเป็นผู้หญิง ต่อไป แต่อันนั้นบารมีท่วมหัว เขามากกว่าเราหลายเท่าเลย

ถาม : แล้วอย่างพวกกะเทย ?

ตอบ : อันนั้นว่าเขาไม่ได้ เพราะเขาอยู่ในจุดระหว่างกึ่งกลางพอดี อย่างเช่นว่า บุคคลที่เริ่มจากหญิงจะเป็นชาย..นิสัยความเป็นชายจะมาก่อน เราไปว่าเขาเป็นทอม ที่เพิ่งเริ่มเป็นชาย แต่ว่ามาจากผู้หญิงใหม่ ๆ นิสัยผู้หญิง กระดุ้งกระด้างจะคิดมาเราก็ไปเรียกว่าพวกตุ๊ดแต่ความจริงแล้วมันเป็นเรื่อง กฎของกรรมที่ปกติ ถ้าเรามองเห็นตรงจุดนี้จะได้ไม่ต้องไปตำหนิใคร เพียงแต่ว่าพวกอุปบารมีช่วงนั้นมันเกิดเยอะไปหน่อย ใจไหม ?...มันก็อาจมีผู้ชาย ใส่เกาะออกอะไรอย่างนี้ (หัวเราะ) เห็นมารี๊ยง มีจริง ๆ นะ บังเอิญอาตมา คาไวเห็นเข้า แหม ! แล้วเขาเองก็อยากให้รามอง พอรามองเนี่ยะ เจ็ดเขียว (หัวเราะ) น่ารักนะ

ถาม : แสดงว่าเราก็เคยเป็นเหมือนเขามาก่อน ?

ตอบ : เคยเป็นเหมือนเขามาก่อน ใจ... กัมมโยนิ กัมมพันธู กัมมปฏิสรโณ

มิกกรรมเป็นทายาท มิกกรรมเป็นแดนเกิด มิกกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เหล่านี้
เราเคยทำมาก่อน เขาเองน่าจะลูกหลานเราทั้งนั้น แล้วเราจะต้องไปเกลียด
ลูกเกลียดหลานทำไมเล่า ก็รักเขาเสมอตัวเรา ต่างคนต่างก็เกิดมาร่วมทุกข์
เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน

ถาม : แต่ละสัตว์ที่เกิดมา วิญญาณที่มีชีวิตอย่างมดปลวก พวกแมลง ดันไม้
ก็ถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิต ?

ตอบ : ดันไม้ไม่มีชีวิต แต่ว่ามีแคววิญญาณ คือ ประสาทบังคับได้แต่ว่าไม่มีจิต
เพราะฉะนั้น ดันไม้เป็นชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับชีวิตที่
เราได้ฆ่าเขาแล้วจะเป็นบาปเป็นกรรม ชีวิตที่ฆ่าแล้วเป็นบาปเป็นกรรม
ต้องเป็นชีวิตที่มีจิตประกอบอยู่

ถาม : ชีวิตที่มีจิตประกอบ.. อย่างพวก มด ปลวก ?

ตอบ : อันนี้รับรองได้เลย จิตภายในของเขา ก็คือคนดี ๆ นี้เอง เพียง
แต่สภาพกรรมบังคับ สภาพกรรมบังคับเขาทำให้เขาอยู่ในสภาพที่มีขอบ
ไม่สามารถที่จะแสดงความต้องการอะไรมากกว่า การกินการสืบพันธุ์
การต่อสู้กันการหนีภัย แต่เขาก็เป็นชีวิตหนึ่ง ถ้าฆ่าเขาเมื่อไหร่ก็ระงับไว้
ถ้าผลอปรียบโทษด้านอนุภาษภูมิเมื่อไหร่ เกิดเป็นเขาเท่ากับจำนวนที่เราฆ่า
(หัวเราะ) ใครเคยฉีคมดทั้งรังบ้าง ? อย่างผลอเกิดใหม่

ถาม : พวกแบคทีเรีย ?

ตอบ : ทำไม ? พวกเหล่านั้นกรรมเดียวกับดันไม้ คือ เป็นแค่ประสาท
รับความรู้สึกของมันได้ เท่านั้นเอง มันไม่ใช่อจิต

ถาม : ที่บอกว่าเรฆ่ามด แล้วจะทำยังไงคะ ที่บ้านมดเยอะมาก
ทำไงไม่ให้อยู่ในบ้านเรา ?

ตอบ : สารพัดวิธีที่จะกัน ซอส์กันแมลงนั้นก็มิ จืดเส้นไว้เสีย

ถาม : เคยทำแล้ว เห็นจะเลยละนะ ว่ามันผ่านระหว่างรอยต่อ
ระหว่างซอส์กันนั้นแหละคะ

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเสี่ยงตัวเองเข้าไปด้วย คือฉีดยา แต่การฉีดยา
นี่อย่าไปฉีดให้ใส่เขา อย่างเช่นฉีดใส่ผนังห้องให้กลิ่นมันออก เคี้ยวเขา
ก็ไป เราฉีดให้ทั่ว แล้วก็ฉีดบ่อย ๆ คราวนี้เราเองเราจะตายก่อนมดหรือเปล่า?
เพราะสมัยนี้น้ำมันแรงจังเลย

ถาม : แแต่ถ้าเราฉีดแล้วบังเอิญโดนมันตายละคะ ?

ตอบ : ใช้น้ำมันไม่มีเจตนากรรมมันน้อยลง โทษมีเหมือนกันแต่น้อย
การฆ่าสัตว์โทษ ๑๐๐% ก็ต่อเมื่อ

๑) สัตว์นั้นมีชีวิตอยู่

๒) เรารู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่

๓) เราตั้งใจฆ่า

๔) เราลงมือฆ่า

๕) เราฆ่าสำเร็จ

ถ้าประกอบด้วย ๕ ส่วนนี้ โทษ ๑๐๐% ส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่อง
โทษลดไปตามส่วน เจตนาไม่มี นี่ปกติแล้วถ้าหากว่าเป็นคนทั่วไป
เขาไม่ปรับจะด้วยซ้ำ ยกเว้นบรรดาผู้มีจิตละเอียดคมมาก ๆ นั้น ไม่มี
เจตนาที่เขาจะหน้อย

ถาม : ถ้าเราเจตนาฆ่าสัตว์ แต่อยู่ในระหว่างทำร้ายนี้มีการทรมานสัตว์
อย่างไรจะ..... ?

ตอบ : ก็เหี้ยมกว่าเค็ม โทษหนักขึ้น หนักกว่าเค็มจะ

ถาม : แล้วเวลาเราไปทานอาหารเราไม่รู้ว่าเขาไปทำอะไรกับเจ้าตัวที่เรามองไม่เห็น เหมือนที่เราจะสั่ง จะกินปลาตัวนี้ อย่างนี้ เราไม่รู้ว่าเขาไปจัดการมันมา แล้วเรามารู้ทีหลังว่าทำยังไง ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องจะ สำหรับคนทั่ว ๆ ไป เขาไม่ปรับ สำหรับพระเจ้าไม่รู้ว่า เขาม่าเพื่อเรา ถ้าไม่เห็นว่าเขามาเพื่อเรา ถ้าไม่รังเกียจว่าเขามาเพื่อเรา อันได้ แต่ถ้ารู้ว่าเขาม่าเพื่อเรา ประเภทที่เรียกว่า เดินเข้าไปหลังครัว เสี่ยงทุบโป๊ง โป๊ง คั้น ปี้ป ปี้ป เสลชะจัวร์แน่เลย เขาทำให้เราแน่เลยไซ้ไหม ! เห็นว่าเขามาเพื่อเรา เลือดสาดกระจ่ายอยู่ตรงหน้าหรือรังเกียจว่าเขามาเพื่อเรา คือ เขาเอามา เอ..นี่เขาทำให้เรากินนี้หว่า มันทำให้สัตว์ตายลง ถ้ากินเข้าไปทานปรับอบัติทุกคำกลืนนะ นี่ของพระ แต่ถ้าของฆราวาสนี่ ถ้าไม่ได้สั่งเขาม่า ไม่ได้มีมือมาเอง กินไปเหอะ ไม่เป็นไรหรอก ยังไงมันก็ตายอยู่แล้ว

ถาม : แล้วมันไม่คิดตามเรา ทางนี้กรรมเหอะคะ ?

ตอบ : เรื่องของธรรมะ ตรงไป ตรงมา ใครทำ คนนั้นรับไป คนฆ่ารับไป คนสังรับไป ถ้าเราไม่ได้สั่งให้เขาม่า เขาทำให้เรียบร้อยแล้วก็กินไปเหอะ

ถาม : ก็มีอยู่ ตอนนั้นไปเจอคะ เจ้าของเนื้อ เวลาที่ตายเขามาทางเนื้อเขาอยู่นะคะ อย่างนี้เขาดามมาได้ไงเจ้าคะ ?

ตอบ : เขาทางเราหรือทางคนฆ่า ?

ถาม : ตามทางหมดเลยเจ้าคะ ทำได้ไง ?

ตอบ : อันนั้นเขายังยึดอยู่กับอุปาทานมาก ไอ้อันนั้นเป็นตัวเขาของเขา ดวงจิตที่มุงมันมาก ก็ไปตามตัวเขาคืน คือ ส่วนที่แยกเป็นชิ้นส่วนไปแล้ว มันมีอยู่รายหนึ่งในประวัติหลวงปู่มัน มันมี..หมูมันโดนฆ่าตาย เสร็จแล้ว

เขาวิ่งมาบอกแม่ชีลวงหน้าเลย บอกว่าพรุ่งนี้จะมีคนเอาเนื้อผม มาถวายช่วยกินหน่อยนะครับ ผมอยากจะได้บุญแล้วอันนั้น เขารู้ว่ามาถวายผู้มีศีลแน่ ก็เลยขอให้ช่วยชะหน่อย คือ อย่างน้อย ๆ ไม่รู้ว่าเป็นยังไง ตายแล้วก็ขอให้ได้ทำบุญด้วยเนื้อตัวเองครั้งสุดท้ายก็ยังดี แบบนั้นก็มี แต่ไอ้ที่มันตามทวงอย่างนั้นมันยึดติดตัวเองมากไปนะ ต้องเกิดแบบนั้นอีกเยอะเลย คือว่า ยึดในความสมมติว่าเป็นวัว ยึดในความ เป็นวัว ก็ต้องเกิดเป็นวัวต่อไป

ถาม : แล้วอย่างนี้สภาพดวงจิต ถ้าเราตายไปแล้ว จากสภาวะที่เรเป็นมนุษย์ เป็นดวงจิตที่ต้องการไปเกิดในภพชาติใหม่

ตอบ : ต้องเป็นไปตามบุญตามบาปที่ตัวเองทำ ดวงจิตอันนั้น ถ้าหากว่า ตัวเองสร้างบุญบารมีไว้ดีพอ ปรากฏออกไปก็เป็นกายของเทวดา ของพรหม หรือว่าของพระนิพพานในนิพพานไปเลย จะเปลี่ยนสภาพไปเลย แต่ถ้าหากว่า ทำชั่วไว้มากลงนรกตรงเลย ก็เป็นกายของสัตว์นรก ก็เป็นกายของเปรต เป็นกายของอสุรกาย เป็นกายของสัมภเวสี หรือไม่ก็เป็นกายของสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเห็นเป็นกายของสัตว์เดรัจฉาน ก็เกิดเป็นสัตว์แน่นอน เห็นเป็นกายอะไร ก็เป็นนั่นแน่นอน

ถาม : ช่วงเวลา อย่างสมมติว่า คนเริ่มที่ถอดจิตเนี่ยะ สภาวะจิตเริ่มที จะมาจับเป็นร่าง.. ?

ตอบ : อย่างนั้นมันแล้วแต่บุญแต่กรรมของเขา บางอย่างทันที ที่เชื้อของพ่อกับไข่ของแม่ผสมกันปั๊บ จิตจับเลยก็มี แต่ขนาดเดียวกัน ไปจับช่วง ๓ เดือน ๖ เดือน ก็มี ไปจับตอนกำลังคลอดก็มี คลอด ออกไปแล้วตาย แล้วค่อยไปจับเอาจิตนั้นเข้าแทนก็มี อย่างนี้มันมีตัวอย่าง คือ

ท่านเจ้าคุณเถิง ท่านตายแล้วคิดถึงน้องสาว ไปเยี่ยมน้องสาว อิศรวานี น้องสาวคลอดลูกอยู่ น้องสาวคาดิเห็นที่มา ก็บอกพี่ว่า อย่ามารบกวนหนูละ อย่ามารบกวนหลานเลยที่ตายแล้วไปตามทางของพี่เถิด ก็อาบน้องสาวขึ้นมา ตั้งใจจะดอยออกไป สะดุดล้มขึ้นมา รู้สึกว่าหัวหมุนวูบ รู้ตัวอีกที มาอยู่ในตัวหลานแล้ว...

ถาม : แล้วจิตในหลานไม่มีอยู่ก่อน ?

ตอบ : มีอยู่ก่อน แต่มันถึงวาระพอดี เขาทำกรรมหนักมา ถึงเวลา ตอนนั้นเขาตายพอดี อันโน้นออกปึบอันนี้เข้าเลย ในอภิธรรมบอกไว้ชัดเจน ปุเรวาระ ปังจะโย ปังฉารวาระ ปังจะโย ปังจัยของการเกิดก่อนเกิดหลัง อันเกิดก่อนปึบ อันเกิดหลังนี้แทรกเข้าไปเลย ก็เลยกลายเป็นลูก ของน้องสาวตัวเอง แต่ไม่ยอมเรียกแม่ เรียกน้องอยู่ตลอด เด็กตัวกะเปี้ยก เรียกแม่ว่าน้อง (หัวเราะ)

ถาม : แล้วตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ไหมคะ ?

ตอบ : บรมภาพไปแล้วท่านบวชพระ จนกระทั่งเป็นเจ้าคุณ ใครเคย ได้ยินมัน เขาเรียกเจ้าคุณเถิง

ถาม : จะอธิบายอย่างไรว่าการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองในเยาวชน ธิปไตย และแสวงหาประสิทธิภาพบนความทุกข์ครั้งนี้ หลวงที่เป็นพระ จะอธิบายหน่อยได้ไหมคะ ?

ตอบ : พยายามบอกกับเขาว่าให้อยู่อย่างมีสติ เราจำเป็นต้องรู้เท่าทันโลก

ถาม : เห็นด้วยกับการสอนในลักษณะที่บอกกับคนอื่นว่า " การแสวงหาอย่างนี้มันเป็นทุกข์ " หลวงที่เห็นด้วยกับประโยคนี้อะไรไหมคะ ?

ตอบ : เห็นด้วย แต่ว่าเราบอกเขาทีเดียวนี่ไม่ได้ การรับได้ของเขาหรือว่า

รับไม่ได้มัน มันทำให้สิ่งที่เราสามารถบอกตรงหรือว่าต้องอ้อมเป็น ระยะอีกยาวไกล สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเราจะต้องรู้ว่าแต่ละคนอยู่ในจุดไหน ที่เราจะสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ทางด้านนี้ให้กับเขาได้มากน้อย ลึกเท่าไร เท่าที่พบๆ มา แล้วก็ได้บรรยายให้พวกนักเรียนนักศึกษาฟัง ส่วนใหญ่ก็จะเข้าใจเรื่องนี้ว่า เราจะต้องอยู่กับโลกอย่างมีสติ เราปฏิเสธความ เจริญหรือเทคโนโลยีไม่ได้ แต่เราต้องใช้สติสัมปชัญญะกับมันให้มากที่สุดๆ ivo ไม่อย่างนั้นแล้วถ้าเราไหลคด้อยตามกระแสของมันไป จะถึง ตัวเองออกมาได้ยากมาก

ถาม : ที่นี้พูดถึงสติ พูดถึงสัมปชัญญะกับคำว่าคนรุ่นใหม่ แม้แต่บทบาท หน้าที่ ก็ไม่ได้เถียงพวกคนรุ่นใหม่อีกด้านหนึ่งยังตีตัวเองด้วยว่า บางทีแม้แต่บทบาท แม้แต่หน้าที่ของตัวเองเรายังรักเลย จะไป ถ่ายทอดหรือว่าสติ หรือว่าสัมปชัญญะนี้ ได้หรือ เขาก็อาจจะเข้าใจ ในลักษณะของคำพูด แต่ใจทางปฏิบัติจริงๆ แล้ว เขาจะเข้าใจหรือคะ ?

ตอบ : ตัวเราเองต้องทำตัวเป็นตัวอย่าง ถ้าตัวเราเป็นตัวอย่างที่ดีแล้ว เขาเห็น โดยเฉพาะเขาเห็นแล้วเห็นด้วย เขาก็จะคล้อยตามมาครึ่งหนึ่งแล้ว แล้วหลังจากนั้นเราให้อะไรเขาก็จะรับได้ง่าย เพราะว่าตัวเรานำเชื่อถือเพราะ ฉะนั้นตรงนี้นั้นจะสำคัญตรงที่ว่า ตัวเราเองมีความน่าเชื่อถือสำหรับเขาเท่าไร

ถาม : ถ้าเป็นการพูด แน่แน่นอนว่าความน่าเชื่อถือจะมีนะคะ

ตอบ : ไม่แน่ จำวคราวต่างๆ ในปัจจุบันนี้นั้นอาจทำให้ความน่าเชื่อถือหมด ไปเลยก็ได้

ถาม : แต่ตัวอย่างพระนี่ ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในระดับหนึ่งความน่า เชื่อถือจะมี แต่ถ้าในลักษณะของครูบาอาจารย์ธรรมะ เป็นปูชนียชนธรรมมา

วิธีการเหล่านี้มันได้ผลไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากตัวเราสามารถเป็นตัวอย่างได้ เราพูดอย่างไร เราทำอย่างนั้น ความน่าเชื่อถือมันจะมีเอง คราวนี้มันสำคัญอยู่ตรงเราเนี่ย ว่าเราเองนี่แหละ เราจะบอกให้เขาทำโดยที่เราเองไม่ทำให้เห็นผลก่อนนี่ ตัวอย่างมันไม่มี ในเมื่อตัวอย่างมันไม่มี ถ้าปัญหาเกิดขึ้นหรือว่าเกิดการซักถามขึ้นมาเราจะไปตอบเขา อย่างไร มันก็เลยต้องเริ่มต้นที่ตัวเองก่อน

ถาม : เพราะว่าคำถามในลักษณะแบบนี้ คือ ไม่ได้เห็นด้วยโดยเฉพาะมาพูดถึงว่า คนรุ่นใหม่กับสภาพแวดล้อม แต่ไม่ได้ปฏิเสธว่าสิ่งที่เขาบอกคือมันถูก แต่วิธีการที่จะมานำเสนอ มันเป็นของ.. ตรงนี้แหละ รู้สึกว่าถ้าเป็นคนรุ่นใหม่ แล้วการใช้วิธีการที่เหมือนแบบเดิม

ตอบ : มันไม่ได้ มันจะต้องปรับให้เข้ากับยุคสมัย อย่างที่ไปบรรยายๆ ให้พวกนักเรียนนักศึกษาฟัง เราเองต้องทำตัวเป็นคนรุ่นใหม่ ต้องพูดภาษาเดียวกับเขาเลย คนรุ่นใหม่เขามีภาษาเฉพาะของเขาอยู่ เราเองเราก็ต้องเข้าไปกับเขาให้ได้ เท่าที่บรรยายมา ส่วนใหญ่เขาถามว่า "เมื่อไหร่หลวงตาจะมาอีก" ...ติดใจ เพราะว่าเราพูดภาษาเดียวกับเขา พอเขาเห็นว่าเราเป็นพวกเดียวกัน สิ่งที่เราออกไปเขาก็จะสนใจมากกว่า ปกติคราวของเราเราทำใจได้มันมันจะกลายเป็นว่าแก่แล้วยังต้องทำตัวเป็นเด็กอีก (หัวเราะ)

ถาม : ไม่รู้ว่าตอนนี้คือ ฟังไอ้ตัวคำถามนี้ ก็ไม่เห็นด้วย คือมัน .. โดยเฉพาะที่เห็นอาจารย์ทางด้านปรัชญาด้านพระพุทธศาสนา คือมีความรู้สึกว่าจะทำรูปแบบของอาจารย์ทางด้านปรัชญาด้านพระพุทธศาสนา ต้องคร่ำครึ?

ตอบ : มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ของเราเองจำเป็นต้องปรับตัวตามโลก แต่ว่าเราไปแค่กรอบของคนเท่านั้นสิ่งใดก็ตามที่ไม่คิดคือคิดธรรมดาไม่เป็นโลกะวิหะระ คือทำให้โลกศิโยนเรา เราก็ทำสิ่งนั้นได้ โดยเฉพาะที่เราถ่ายทอดประสบการณ์ทางด้านธรรมะสำหรับลูกศิษย์แล้ว จำเป็นมากที่จะต้องเอาสถานการณ์ปัจจุบันแทรกเข้าไปให้มากที่สุด เพื่อให้เค้าเรียนรู้จากปัจจุบันให้มากที่สุด ถ้าเราไปยกอดีต อดีตพรหมทัตโต สมัยพระเจ้าพรหมทัตครองเมืองพาราณสีเด็กหลับหมด (หัวเราะ) มันต้องสมัยนี้ สมัยทักษิณเป็นนายก ถ้าเราสามารถเอาตัวอย่างปัจจุบันได้ เขารับรู้ข่าวสารในปัจจุบันได้อยู่ เขาจะรู้สึกว่าเขา..มันไม่เก่าจนเกินไปมันพอรับไหว แล้วเราก็อ้อยๆสอดแทรกเนื้อหาเข้าไป แต่คราวนี้ไปเจออาจารย์เขาเล่นมาอีทานี้ ไรใหม่ ?

ถาม : คือ.. เขาก็มีคำถามในลักษณะแบบนี้ต่างกัน แต่เป็นตั้งคิด คือตอบคำถามแบบนี้ประมาณ ๕ หน้ากระดาษ เราก็ปฏิเสธคำถามนี้ทันที ตรงที่ว่าคือลักษณะของคำถามมีคำตอบให้แล้ว ก็คือบอกว่าการแสวงหาตัวตนหรือการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง การแสวงหาเสรีภาพเป็นเรื่องของความสงบ เพราะท่านเป็นอาจารย์ปรัชญาด้านพระพุทธศาสนา ท่านจะนำเสนออย่างไร คือเรามองว่ามีคำตอบอยู่แล้ว เพียงแต่หาเหตุผลเพื่อไปสนับสนุน คือคำตอบปฏิเสธเขาว่า การใช้ลักษณะคำถามแบบนี้ ในความเป็นจริงมันไม่ได้ถูก

ตอบ : ไม่ได้หรอก ประเภทคำถามมันเอาคำตอบอยู่ในตัวแล้ว แล้วทำไมจะต้องให้นักเรียนหาคำตอบอีกล่ะ ความจริงแล้ว ถ้าหากอาจารย์ไม่ใช่ผู้ที่หยุดอยู่กับที่ มีการศึกษาอยู่เสมอ ไอ้เอสแปลกๆ

แบบของรามันจำเป็นมาก จำเป็นต้องมีเลขโต๊ะ ถ้าหากว่าไม่มีจะขาดการกระตุ้น ทำให้อาจารย์ไม่กระตือรือร้นขาดความสนใจ แล้วมันจะเกิดการตายนิ่ง ทางวิชาการ แล้วก็น้ำเน่า

ถาม : โดยส่วนตัวแล้วเข้าใจว่าลักษณะของนิพพานเมื่อชัดเจนเหมือนกับ ภาพมันวูบๆ หรือตัวที่มันวูบๆเหมือนกับว่า..เราคิดไปเอง

ตอบ : (หัวเราะ) เอ้า..เดี๋ยวสรุปให้ฟังดีกว่านะ นิพพานมีอยู่จริง ...มีทั้งลักษณะเป็นสถานที่ แล้วก็ทั้งลักษณะเป็นอารมณ์จิตที่เข้าถึง แต่ว่าทั้งสองอย่างรวมแล้วเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือถ้าเราเข้าถึงจุดนั้น เราก็จะรู้ว่าสภาพนิพพานที่แท้จริงเป็นอย่างไร มันไม่ใช่เรื่องของปุถุชนที่จะมาคิดว่า คาดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ผลของการกระทำจะเกิดขึ้น ผลของการกระทำอันนี้แหละทำให้สถานที่ต่างๆ เกิดขึ้นเพื่อรองรับเขา ถ้าชั่วก็จะมีสัตว์นรก คือ แคนนรก แคนเปรต แคนอสุรกาย แคนสัตว์เดรัจฉาน ขึ้นมารองรับเขา ถ้าดีก็มีแคนเทวดา แคนพรหม แคนนิพพาน ขึ้นมารองรับเขา จะต้องการหรือไม่ต้องการก็ตาม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นแน่ แต่ว่าสภาพของนิพพานนั้นเรียกว่าอตตตา ไม่ได้ เพราะว่าถ้าเป็นอตตตา ก็ต้องมีอนัตตาคือเสื่อมสลายไปเป็นปกติ แต่เรียกว่าเกิดขึ้นก็ไม่ได้ เพราะว่าถ้าเกิดขึ้นมันก็ต้องมีตาย พระพุทธเจ้า ท่านบอกว่ามันเป็นทิพย์พิเศษต่างหากออกไปอย่างหนึ่ง ใช้คำว่า อตตตา อนัตตตา มันก็มันวูบๆไปข้างกันอยู่ ค้านกันอยู่ คราวนี้อีกสองอย่างนี้ ถ้าเราเอาขึ้นมาติดกันเมื่อไหร่ ก็คือเราเอากิเลสมาชนกัน เท่าที่ดูมาแล้วในพระไตรปิฎก มีคำเดียวที่อธิบายคำว่า นิพพานได้ชัดเจนที่สุดก็คือคำว่า ตอตา ..ธรรมชาติเขาเป็นเช่นนั้นเอง

ถาม : เมื่อคำถามมันมีมาที่จะพูดจะเล่นได้กันในระดับของตัวบัญญัติ เพราะฉะนั้นการที่เขาพูดมาถึงสิ่งที่เป็นอนัตตา โดยความข้องใจที่เขา พยายามอธิบาย คือ กำลังจิตในลักษณะที่เป็นดินแดน แต่โดยความเข้าใจ ของตัวเองคือไม่เคยไป ไม่เคยเห็น ไม่เคยอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้าเกิดว่า.. มันน่าจะมีจุดนั้นที่รองรับบุคคลที่มีธาตุ รู้ตัวนี่..เขาขึ้นแก่ตัวเอง แต่ไม่รู้ว่าจะสถานที่ที่เรียกว่าอะไร แต่ก็ข้อสอบไปอีกเหมือนกันว่า สิ่งเหล่านี้ มันไม่ถูกพูดโดยบัญญัติ คราบโคที่บัญญัติพูดได้ นั่นก็หมายความว่า เป็น เรื่องของสมมติสังขะ เพื่อให้เหตุผลเขาไปอีกแบบนั้นไม่มีขตกโทษทั้งสิ้น เพราะว่าไม่รู้ว่าจะในคัมภีร์เนี่ย บาลีท่านว่ายังไง

ตอบ : (หัวเราะ) พระพุทธเจ้ากล่าวว่า อตฺถิ ภิกขเว ตทายนัง คุณอน ภิกขุทั้งหลาย อยตฺตนะนั้นย่อมมีอยู่ อยตฺตนะ แปลตรงๆ ว่า สถานที่เลขก็ได้ แปลว่าเครื่องรับรู้ก็ได้ เพราะว่าถ้าไม่มีอยตฺตนะตัวรับรู้ได้ แล้วเราจะรู้ ได้อย่างไรว่า นิพพานนัง ประมัญสุขัง นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ไซ้ไหมล่ะ แต่เพียงแต่ว่าเราจะเสียเวลาไปยกคัมภีร์ไปทะเลาะกันอะไร ลักษณะที่ว่า ต่อให้เป็นการได้คารมเพื่อความรู้ก็ตาม ถ้าเราไม่รู้อันนี้ไม่สามารอด สัมผัสได้จริงพูดเมื่อไหร่ก็ผิดเมื่อนั้น

ถาม : ปัญหาก็คือว่าเอาสิ่งที่หลายๆคนไม่รู้มา...

ตอบ : คือ ตัวอาจารย์เองก็ไม่รู้อันนี้ แล้วก็มานั่งเพื่อเปิดเวทีได้ว่าทะเลกับลูกศิษย์ว่ามันเป็นอย่างไร

ถาม : คือ..เหมือนกับคนที่ไม่รู้สองคนกำลังทำอะไรก็ไม่รู้และสิ่งที่พูด กันออกมาก็ไม่รู้แต่บางทีผลตรงที่ว่ามันถูกจารึกไว้เป็นตัวอักษรลง ไป ทั้งๆที่เห็นว่ามันมีความจำเป็นหรือเปล่าที่จะต้องมานั่งบอกว่าเรียนเรื่อง

ศาสนาเรื่องของปรัชญา ก็เลยเอาสิ่งที่ทุกคนได้ยอมรับว่ามันเหนือสมมติ มันเป็นปริศม์อะไรสักอย่างหนึ่ง ทำข้อสอบก็ปฏิเสธไป แต่ว่าจากความรู้สึกซึ่งมันก็ตอบว่าไม่ใช่ คอนันต์สถานการณ์ผู้ที่เรียนปรัชญาและศาสนาก็คิดแต่อยู่ในความเป็นบุญ

ตอบ : คือมันคิดตั้งแต่แรกแล้ว โดยเฉพาะศาสนาพุทธไม่ใช่ปรัชญา ปรัชญามันเป็นแค่การเทียบเคียงเท่านั้น แต่ศาสนาพุทธเป็นอริยสังคคือความเป็นจริง เป็นความเป็นจริงที่ทุกคนสามารถค้นพบได้ไม่ใช่ลักษณะพรรณาโวหารกัน อย่าลืมว่าอริยสังคคือความเป็นจริงของเรามันอะไรล่ะ ทุกข์ไข่ม้อย เหตุของการเกิดทุกข์ แล้วพระพุทธเจ้าสอนอะไร สอนปฏิบัติทาของความดับทุกข์ เมื่อเข้าถึงทุกข์ดับแล้วก็คือนิโรธ ไข่ม้อย สิ่งที่ท่านค้นพบเรียกว่าอริยสังค คือความเป็นจริง เป็นจริงอย่างประเสริฐ คือ เติงไม่ได้ด้วย สภาพที่แท้จริงของทุกสิ่งทุกอย่างจัดอยู่ในไตรลักษณ์ คือถือว่ามีเที่ยง เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นตัวคนให้ยึดถือมัน หมายถึง เวลาตายก็พังไปหมด เพราะฉะนั้นอ้อหลักวิชานี้มันเริ่มต้นขึ้นชื่อวิชามันก็คิดแล้ว มันคิดตรงที่ว่ามันเป็นปรัชญาแล้ว มันไม่ใช่ปรัชญาแต่เป็นความจริงเลย

ถาม : ก็อยากจะถามอาจารย์ด้วยเหมือนกันว่าทำไมต้องนั่งเติง แต่ว่าในฐานะของผู้สอนต้องทำไปตามนั้น แล้วก็ไขว่สิ่งที่ไม่รู้ได้เติมที่เลย

ตอบ : จริงๆ แล้วเราทำถูกนะ เราไม่รู้ก็บอกไม่รู้ แต่ว่าผู้ที่สอนนะ ในเมื่อมาถึงระดับนี้แล้วน่าจะมีความรู้ที่แท้จริงของตัวเอง ไม่ใช่ศึกษาจากตำราแล้วเชื่อตาม การศึกษาจากตำราแล้วเชื่อตาม พระพุทธเจ้าท่านว่า ในกาลามสูตรแล้วไข่ม้อยว่าอย่าเชื่อมันต้องทำให้ได้เห็นผลจริงๆ แล้วค่อยเชื่อ

เราจะเชื่อโดยสมณะนี้เป็นครูของเราที่ไม่ได้ โดยมีอ้างอิงในตำราที่ไม่ได้ โดยเชื่อเพราะตรงแล้วว่าเข้ากับทฤษฎี คือ ความเห็นของเราที่ไม่ได้ ท่านให้เชื่อก็ต่อเมื่อพิสูจน์แล้วด้วยตนเอง

ถาม : ถ้าพูดถึงเรื่องของการเกิด เวลาที่ผู้หญิงได้ตั้งครรภ์โดยสภาพการณหรือว่าคำว่าชีวิตนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่คะ ?

ตอบ : เมื่อจิตคือตัวรู้เข้าจับในสังขารที่เริ่มก่อเกิดนั้นซึ่งไม่เท่ากัน บางคนทันทีที่เชื้อของพ่อผสมกับไข่ของแม่ปั๊บตัวจิตนี้ก็เข้าไปจับเลย แต่บางคนอาจจะรอดถึง ๓ เดือน ๖ เดือนถึงเข้าไปจับ บางคนอาจจะรอดจนกระทั่งใกล้คลอดแล้วค่อยไปจับ บางคนนี่คลอดออกมาแล้วค่อยเข้าไปจับก็มี

ถาม : ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นคะ ?

ตอบ : ก็มันแล้วแต่ตัวกรรมที่ชักนำให้จิตนั้นเข้ามา ถ้าหากว่าของเขาเองจำเป็นต้องการมานานหน่อยก็เริ่มมันตั้งแต่วันแรกเลย ถ้าหากว่าน้อยหน่อหรือจนวาระสุดท้ายก็ได้ แต่ขณะเดียวกันว่าตัวบุญของเขาก็มีอยู่ อย่างเช่น พระโพธิสัตว์เนี่ย ถ้าหากว่าตั้งแต่วันแรกเลยตัวจิตเข้าไปจับปั๊บด้วยตัวบุญของเขาไม่ทำให้เขารู้สึกเลยว่าทุกข์ แล้วขณะเดียวกันจิตรู้ก็สามารถรับรู้อาการทั้งภายในและภายนอกพร้อมกันด้วย แต่ขณะเดียวกันก็มีบางรายที่ออกมาข้างนอกแล้ว อาจจะ ๓ เดือน ๖ เดือนแล้วตายแล้วจิตถึงเข้าไปจับก็ได้ จิตเดิมพอออกไปจิตใหม่มาแทรกปั๊บเลยก็ทำให้ชีวิตนั้นอยู่ต่อไปแต่จิตเป็นคนละดวง

ถาม : เหมือนกับว่ามันคงจะจ้องเข้าบ้าน เดินเข้ามาจ้องหะของเขาก่อนเข้าบ้านนี้ ตัวรู้เนี่ย ฟังดูเหมือนไม่ได้ทั้งไม่ได้ขาดเนื่องเลย คืออยู่นอกบ้านปั๊บ

ก็เข้ามาถึงบ้านแล้ว แล้วทำไมเราถึงลืมสิ่งที่มันเคยเป็นมา ?

ตอบ : มันผ่านประสบการณ์อื่นที่เข้ามาขัดจังหวะอยู่ช่วงหนึ่ง ต้องให้คำว่ากฎของกรรมก็ได้ อย่างเช่น ถ้าเราตายปั๊บ เราลงนรกใช่ไหม.. เราอาจจะต้องพ้นจากนรกมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เครื่องจานแล้ว ค่อยมาเกิดเป็นมนุษย์นี่.. มันจะทำให้ลืมชาติเก่าที่เป็นมนุษย์ เนื่องจากผ่านระยะเวลาที่นานมาก แต่ถ้าเราตายจากมนุษย์คือตายตอนนี้ปั๊บ แล้วเกิดใหม่เป็นมนุษย์เลย เราจะจำได้เหมือนกับหลับแล้วตื่น เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าสังเกตุแต่ละคนที่ม่ีประสบการณ์เกี่ยวกับการระลึกชาติได้ ส่วนใหญ่ตายจากคนแล้วเกิดเป็นคนทันที ลองไปอ่านๆ ดูพวกที่วาระลึกชาติได้ ตายจากคนแล้วเกิดเป็นคนเลย ทำให้เขาสามารถระลึกได้ เพราะมันเหมือนกับว่าหลับแล้วตื่น แต่ถ้ามีประสบการณ์อื่น อย่างเช่นว่า เป็นทเวาคันอยู่หรือว่าตกนรกกันอยู่อะไรนี้วาระของบุญของกรรม ที่มันเป็นตัวควบคุมนี้ก็จะตัดความรู้อันนั้นขาดเนื่องลงไป

ถาม : ฟังดูแล้วเนี่ย มันก็คือไม่ว่าจะไปโดยสภาวะหรือสภาพใดก็ตาม มันก็ยังน่า..ตัวสัญญา..

ตอบ : ตัวสัญญามันยังบันทึกความจำอันนั้นอยู่ จนกว่าเราจะไปพื้น มันขึ้นมาใหม่ วิธีการพื้นก็คือ ผูกพวกทิพจักขุญาณ แล้วก็ไประลึก ชาติย้อนหลังได้

ถาม : อย่างว่า.. เราหมดจากชาตินี้แล้วพอเราตายไปตัวสัญญามันก็ยังคงอยู่

ตอบ : มันคงอยู่ มันไม่ไปไหน

ถาม : ทีนี้ ถ้ามันคงอยู่ แล้วทำไมมันเกิดลืม ในเมื่อตัวสัญญาก็ทำงานของมันไป

ตอบ : สมมติว่าเราตายปั๊บจากชาตินั้นะเราขึ้นไปเป็นทเวาคจริง ๆ แล้วมันยังจำได้

ใครเป็นญาติเป็นโยม เป็นที่เป็นน้องของเรา แต่ว่าความสุขเฉพาะหน้าที่มันปราณีตยิ่งกว่าทำให้เขาเพลินอยู่กับตรงจุดนั้น แล้วก็หลงลืมอันนี้ไป ขณะเดียวกันถ้าเขาลงนรก ทุกข์โทษที่เขาได้รับมันก็สาหัสสาครรจ์ จนกระทั่งความคิดที่จะมาจดจำไอ้เรื่องเก่ามันไม่มี นอกจากภาวะเฉพาะหน้าของคน ก็เลยทำให้สิ่งนั้นเลือนไป เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า มันมีการที่ตื่นด้วยสุขหรือทุกข์ของชาติที่ต้องรับแล้ว โดยไม่ได้เกิดมาเป็นคนที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่จะจำไม่ได้ แต่ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันจะไปบันทึกอยู่ในสภาพของจิตเป็นปกคิอยู่แล้ว ถ้าเราสามารถจะทำ ทิพจักขุญาณให้เกิดได้ เราย้อนกลับไปดู เราสามารถที่จะย้อนกลับไปดู ทุกชาติที่เราต้องการ

ถาม : หมายความว่า ความจำในที่นี้ คือสิ่งที่เราจำไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่า มันถูกเลื่อนไป ?

ตอบ : มันไม่ได้ถูกเลื่อนไป เพียงแต่เราจำมันไม่ได้ เพราะมันอาจจะ นานเกินไป ถามตอนเด็กๆเราทำอะไรมาบ้าง เราจำไม่ได้ ใช่ไหม.. แต่ถ้าหากว่าเราฝึกทิพจักขุญาณได้ เราย้อนไปดู ความจำนั้นก็จะคืนกลับมา มันก็มีเครื่องมือที่จะย้อนกลับไปค้นคว้าข้อมูลอันนั้นขึ้นมาใหม่ เพียงแต่ว่าอันนี้ พอพระพุทธเจ้าท่านสอนแล้วคนส่วนใหญ่เห็นว่ายาก พอยากแล้วก็ปฏิเสธหรือไม่ก็ไม่มีความสามารถที่จะทำให้ถึงได้ ก็จะไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ พระพุทธเจ้าท่านสอนทุกอย่างท่านทำพิสูจน์เอาไว้เลย ในเมื่อท่าน ต้องการให้เราพิสูจน์แต่เราเองไม่พิสูจน์ แล้วเราก็ปฏิเสธหรือว่าเชื่อ โดยตรงเลย มันก็จะทำให้เราตายไป ๒ สถานก็คือว่าถ้าเชื่อถูกต้องเป็น อันว่ากำไร แต่ถ้าเชื่อโดยงมงาย โดยที่ผิดพลาดไป เราก็ขาดทุน

เมื่อก็เข้าใจถูกแล้ว ความจำนั้นยังจำอยู่ มันไม่ได้หายไปไหน แต่ว่าระยะเวลาที่ยาวนานทำให้ความจำนั้นมันเลือนไป เราก็ต้องฟื้นฟูความรู้สภาพจิตเราให้แจ่มใสเหมือนเดิม แล้วเสร็จแล้วก็ย้อนกลับไปดูใหม่ไม่อย่างนั้นแล้วแต่ละชาติแต่ละภพที่ผ่านมาจิตมันโดนพอกด้วยกิเลสตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม ทำให้ความแจ่มใสของมันมัวหมองลงไป ใจตัวจำนั้นก็พลอยเลือนไปด้วย

ถาม : เมื่อกี้นี้พูดถึงประเด็นที่ว่า การรับรู้ของแต่ละบุคคลในการที่อยู่ในภพภพของมารดาจะต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าจิตของใครจะเข้าไปในช่วงนั้น ถ้ากรรมไปอยู่ประมาณ ๕-๖ เดือนแล้ว จิตก็ยังไม่เข้า แล้วสภาพ สภาวะของชีวิตตรงนั้นมันไม่มีตัวจิตเข้าไปอยู่

ตอบ : เขามีชีวิตเป็นปกติ เพราะว่าตัววิญญาณคือตัวประสาทความรู้สึกอะไรต่างๆ ของมันหมุนทำหน้าที่ปกติหมดขาดตัวจิตตัวเดียว อย่าลืมว่า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เขาครบ เพียงแต่ว่ามันครบในลักษณะแบบเดียวกับพืชนะ ไซ้ไหม.. กินอาหารได้ เจริญเติบโตได้ทุกอย่าง แต่ตัวรู้ไม่มี

ถาม : บางที เวลาที่หอมหรือแม่.. จีบๆ ไปถูกตัวเด็ก เขาจะมีการหนี มีอาการหลบ

ตอบ : นั่นแหละ คืออาการของประสาทร่างกายมันรับรู้ แบบเดียวกับพืชกินแมลง หรือไม้กึ่งไมยราพนะ เราไปจิ้มมันปุ๊บทำไมมันหุบได้หลบได้ละ นั่นเป็นประสาทรับรู้ของมันเฉยๆ ภาษาพระ ตัวประสาทรับรู้มันเรียกว่า วิญญาณ ใจ วิญญาณในความหมายของคนทั่วไปส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นจิตคือตัวรู้ แต่ไม่ใช่.. วิญญาณคือประสาทร่างกายเท่านั้น

ถาม : ก็อยู่อย่างนี้ไปเรื่อย แล้วออกมาไม่มีจิตเข้าไปก็คือตาย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่มีตัวจิตที่จะเข้าไปอยู่ การที่จะกระทำที่เรียกว่ากรรม มันก็ยังไม่มีนะ สามารถเลี้ยงดูไปเรื่อยนะ แต่ว่าตัวรับรู้อื่นๆไม่มี บางทีเขาก็โคม่าลักษณะเหมือนตุ๊กตาโบราณ ถ้ามันเป็นไปได้ แต่เนื่องจากว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าจิตวิญญาณคือตัวรู้ที่พร้อมปฏิบัติ มันมีมากมหาศาลเหลือเกิน แต่ว่าจุดที่จะเข้าได้มันมีอยู่แค่หนึ่งเดียว เพราะฉะนั้น มันแย่งกันหัวทิ่มหัวตำ แล้วแต่ว่าบุญบาปของใครจะได้เกิดก่อน ยิ่งโบราณบางที่เขาว่าแสบๆ ว่าชิงหมาเกิด บางทีก็จริงเหมือนกัน(หัวเราะ) เขาแย่งกันอยู่เพราะฉะนั้นตัวอย่างที่มันจะโคโดยปราศจากจิตคือตัวรู้มันก็เลยยังไม่มี

ถาม : แต่มันมีหรือคะ ถ้าพูดถึงว่าถ้ามันยังไม่มี แสดงว่ามันยังมีหรือคะ ?

ตอบ : มันสามารถมีได้

ถาม : มันไม่น่าเชื่ออะคะว่ามันจะมีได้ ?

ตอบ : ทำไมละ ก็ดันไม่มีมันไม่มีจิตทำไมมันโคได้ละ

ถาม : เป็นการอยู่โดยไม่มีจิตเนี่ยอะคะ ?

ตอบ : เออ...แล้วเขาจะมีไรนั่นนะ มันไม่รับรู้อะไรหรอก นอกจากสัญชาติญาณในการหากินของมัน รู้ว่าแสงแดดอยู่ด้านไหน ถ้าอนเข้าไปหาเพราะประสาทสัมผัสของมันมี

ถาม : ถ้าอย่างนั้นกรรมของคนไม่มีบุญ ไม่มีบาป ไม่มีการกระทำใดๆ ก็ไม่มีผล?

ตอบ : ก็ใจตัวนั้นของเขาจริงๆมันยังไม่เรียกว่าคน มันยังไม่มีความเป็นตัวควบคุมเพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆที่เขาทำมันก็เลยไม่จัดเป็นกรรม ในเมื่อไม่จัดเป็นกรรม มันจะเป็นบุญก็ไม่ใช่ เป็นบาปก็ไม่ใช่

ถาม : ถ้าเกิดสมมติว่าเขามีฆ่าคนละคะ ?

ตอบ : มันจะไปฆ่าอะไรไหนละ คือเขายังไม่รู้ว่าจะไร้อั้วอารมณ์ที่คิดจะไปทำอย่างอื่นมันไม่มี

ถาม : อย่างถ้าเขาไม่ได้ตั้งใจละคะ ?

ตอบ : เฮ้อ.. สมมติว่าเหมือนอย่างกับต้นไม้แล้วกันนะ ถ้าหากว่าคนไปอยู่ใต้ต้นไม้ เผอิญกิ่งมันหักลงมาทับคนตาย เขาในลักษณะนี้ใช่ไหม.. โทษไม่มีแต่ว่าคนๆ นั้นเขามีกรรมอยู่ ทำให้ถึงวาระนั้นถึงเวลานั้นคนๆ นั้นจำเป็นที่จะต้องสิ้นชีวิตลงไปด้วยสภาพใดสภาพหนึ่ง ก็ทำให้ต้องไปสิ้นชีวิตในลักษณะนั้น คือต้นไม้ทับตาย คนๆ นั้นนะ เขาสร้างกรรมเอาไว้ แต่ต้นไม้ที่นั้นไม่มีกรรมที่ต่อเนื่องไป เพราะว่าตัวจิตเจตนาที่จะฆ่าของเขานั้นไม่มี ตัวจิตที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่นนั้นเขาไม่มี

ถาม : แต่ว่ามันไม่น่าเชื่อที่ว่า เจอ..

ตอบ : คือว่ามันมีโอกาสที่จะเป็นไปได้ แต่โอกาสนั้นมันยังไม่เกิดขึ้น ก็เลยไม่มีตัวอย่างให้เห็นชัดๆ เพราะฉะนั้นที่เรากลัวๆ กันว่านอ.. ถ้าหากว่าโคลนนิ่งคนขึ้นมาใช่ไหม.. สมมติว่าโคลนนิ่งคนขึ้นมาแล้วเสร็จ แล้วมันจะเหมือนอย่างกับต้นแบบทุกอย่างนะ มันเหมือนได้แค่หน้าตาเท่านั้น แต่จิตมันไปคนละดวงกัน ต่อให้โคลนนิ่งขึ้นมาสัก ๑๐๐ คนมันก็กลายเป็น ๑๐๐ ดวงจิต คือ ๑๐๐ ตัวรับรู้ที่เข้าไปอาศัยอยู่ มันสักแต่ว่าหน้าตาเหมือนกัน แต่การกระทำทุกสิ่งทุกอย่างมันจะไม่เหมือนกัน มันอาจจะมีโอกาสเคียงกันมาบ้าง เพราะว่าทำบุญทำบาปมาเสมอกัน ถึงต้องมาเกิดในวาระนั้น ในเวลานั้นที่ใกล้เคียงกัน มันอาจจะมีการกระทำอะไรบางอย่างที่คล้ายคลึงกันได้ แต่ว่าสภาพจิตตัวรับรู้ ใจตัวชอบ ตัวขัง

มันคนละเรื่องกันเลข มันเป็นม้วนบันทึกเทพคนละม้วนกัน

ถาม : แล้วอย่างในกรณีของเด็กที่มีปัญญาอ่อนถ้าเขาไม่ได้เจตนาจะมีโทษไหมคะ?

ตอบ : โทษมีแต่น้อย เจตนาอย่างเช่นว่าการฆ่าคนตาย มันต้องประกอบไปด้วย

๑. คนนั้นมีชีวิตอยู่ คือถ้าไม่มีชีวิตอยู่เขาเรียกว่าผีซะ(หัวเราะ)

๒. เรารู้ว่าคนนั้นมีชีวิตอยู่

๓. เราตั้งใจฆ่า

๔. เราลงมือฆ่า

๕. เราฆ่าสำเร็จ

ถ้าประกอบไปด้วย ๕ อย่างนี้โทษปาณาติบาตเต็ม ๑๐๐ % ถ้าขาดตัวใดตัวหนึ่งก็ลดไปตามส่วน คราวนี้ของเขาไม่มีเจตนาอะไรเลย อย่างเก่งก็โดนข้อสุดท้ายคือฆ่าสำเร็จ มันก็กลายเป็นว่ามีโทษแค่ประมาณ ๑ ใน ๕ เท่านั้น
ถาม : ไม่ทราบว่าเป็นเด็กที่มีปัญญาอ่อนทำเหตุอะไรมา ?

ตอบ : ก็เยอะต่อเยอะด้วยกัน สมมติว่า เราคุยกันเรื่องกรรมะ รู้ก็ทำเป็นไม่รู้ ใจหูไม่ฟังมันอะไรอย่างนี้ แกล้งโง่บ้าง อะไรบ้าง มันมีสารพัด แบบเดียวกับฟังพระทำเป็นไม่ได้ยิน เกิดชาติใหม่ก็เลยหูหนวก เห็นเขาทำบุญกลัวจะเสียดต่างก็ทำเป็นไม่เห็น เกิดมาชาติใหม่ก็เลยกลายเป็นตาบอด พวกกรรมมันปรุงแต่งได้วิจิตรพิสดารกว่าที่เราคิด เมื่อ ๒-๓ วันที่ผ่านมามันมีเด็กตัวติดกัน พวกนี้อธิษฐานว่าจะไม่พราวจากกันนะ เกิดมาตัวติดกันเพลินไปเลย เหลือเชื่อเลย.. เรื่องการปรุงแต่งของกรรมบางทีมันเป็นไปตามเจตนาของเราเหมือนกัน เจตนาของเขาก็คือรักกันมาก ไม่อยากจะจากกันนะ ในเมื่อรักกันมากไม่อยากจะจากกันก็เลยอธิษฐานอย่างนั้น เลยกลายเป็นว่าไม่พราวจากกันจริงๆ ตัวติดกัน (หัวเราะ)

ถาม : เวลาเกิดเนี่ย สิ่งที่ชอบกับสิ่งที่ทุกข์มันไม่มีสัญญาจิตมาบังคับหรือคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันมีจิตมา แต่เราเองสามารถจะพินกลับไปได้มัย ถ้าหากว่าเราทำความดีไม่เพียงพอในระดับหนึ่ง เราก็ไม่สามารถจะพินมันกลับคืนมาได้ เพราะถ้าหากว่าพินมันกลับคืนมาได้ เราก็กลายเป็นคนดีหมดละสิ มันจะกลายเป็นดีเพราะถูกบังคับ ไม่ใช่ดีโดยธรรมชาติที่จิตต้องการ

ถาม : แล้วตัววาสนาที่ติดอยู่ติดตัวมาตั้งแต่ชาติที่แล้วละคะ ?

ตอบ : นั่นมันเป็นอาการหนึ่ง มันฝังรากลึกอยู่ในใจถึงเวลาถึงวาระ มันแสดงออกโดยที่บางทีตัวเองก็ไม่รู้ตัว

ถาม : มันจะไปถูกนิสสัยใจคอยด้วยไหมคะ ?

ตอบ : นั่นแหละ ตัวนั้นแหละละ

ถาม : ลักษณะบุคลิก ตึกตักๆ

ตอบ : พุคซัๆ เลยกว่า สันดาน(หัวเราะ) สันตติ แปลว่าสืบเนื่อง ภาษาไทยเขาเรียกง่ายๆว่าสันดาน ในเมื่อมันต่อเนื่องกันมาเรื่อยๆ มันก็ฝังรากลึกอยู่จนกลายเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของเรา อย่างเช่นว่า ทั้งๆ ที่เรามีความรู้ แต่เราไม่มั่นใจในความรู้ของเราอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ความรู้ของเรามี แต่ก็ไม่ค่อยที่จะกล้าเอ่ยปากกับใคร รู้มากกว่าเขา บางทีเขาสอนมาผิดก็ไม่กล้าบอกเขา ไม่กล้าเถียงเขา ก็ยุ่งกันใหญ่ มันปล่อยให้รายการของไตรภพ เฉลยไปได้ยังไง ว่าศีลของภิกษุณีมี ๓๑๓ ข้อ มันมีแค่ ๓๑๑ ข้อ เที่ยงมันเข้าไปสิ บอกเขาว่าเปิดตำราแล้ว ๓๑๑ ข้อเนี่ย แจ็คพอตแตกเลขมัย (หัวเราะ) ถ้าหากว่าแตกเลขก็นั่งเฉยไป (หัวเราะ)

ถาม : แล้วทำไม ทำไมพระพุทธเจ้าท่านถึงละวาสนาได้ ?

ตอบ : ก็ของท่านเองทำไว้เยอะกว่าคนอื่นเขากำลังสูงกว่าอย่างน้อย

๔ อสงไขยกับแสนมหากัป สาวกปกติแค่หนึ่งเดียว ท่านทำมากกว่า ๔ เท่า ในเมื่อทำมากกว่าตั้ง ๔ เท่า กำลังของท่านมากกว่านี้ สถิตสมบุรณ์พร้อมในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะตัว อัပ္พัตถุญญตญาณ ในเมื่อรู้รอบขนาดนั้นก็เลยระวังทัน ระวังทันก็เลยเท่ากันว่าละได้ เพราะว่ายังเียง มันก็ไม่มีโอกาสเกิดระวังอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้วของเราเองเอาอย่างนั้นมัยละพระปัจเจกพุทธเจ้า ยังไม่มีอัပ္พัตถุญญตญาณเลย (หัวเราะ) อัပ္พัตถุญญ แปลว่ารู้รอบ รู้ทั่ว รู้ทุกเรื่อง

ถาม : ถ้าอย่างนั้นเกิดมาแล้วได้รับการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูในสิ่งแวดล้อม ไหนก็ไม่เกี่ยวกับตัววาสนาสีคะ ?

ตอบ : ไม่ได้เกี่ยวกันจ๊ะ

ถาม : เพียงแต่ว่านักวิชาการเขาคิดมาปรุงๆ กันให้เป็นทฤษฎี

ตอบ : ก็ดูจีนจังสิ แม่ของเจ้าเนเนจิงนะ โคนจีนจังยัวหนอย ทั้งๆ

ที่ผู้ดีผู้ดี ตะบะแตกว่าตึกตามาอัคใหญ่ นั่นนะสันดานเดิม

ถาม : คือมองอย่างนั้นะ บางทีว่าใช่ ยอมรับว่า ไม่ได้ปฏิเสธว่า เราทุกคนมีสิ่งที่อยู่ในใจพร้อมที่จะแสดงออกมา แต่ว่าในลักษณะของสภาพแวดล้อมของแต่ละคนที่เป็นอยู่มันก็มีส่วนที่จะขัดเวลา

ตอบ : มันขัดกณณะและเปลี่ยนไปได้ แต่ว่านั่นไม่ใช่จริตนิสัยที่แท้จริงของเรา ให้นั่งนิ่งอย่างนี้ทั้งวันเลยได้ไหมละ ประสาทกลับ

ถาม : คือมันต่างกันใจคะ คือการนั่งอย่างนี้ โยคะ มันเป็นเรื่องของกริยา เรื่องของความเป็นกัมมิ

ตอบ : ก็เนี่ยแหละ ตัวอย่างนี้ สมมติว่าเราได้รับการอบรม เพราะว่าต้องนั่งเรียบร้อยๆ ท่านนี้แล้วก็ให้เรานั่งอย่างนี้ทั้งวันนะ ประสาทกลับ มันไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริงของเรา เราเองถ้าเราหาคะเมณดีลังกาได้จะมีสุขมาก

เราก็ทำอย่างนั้นแต่เรารู้ว่าภริยานี้สังคมไม่ยอมรับเราเองเราก็ต้องพยายามปรับปรุงคิดแปลงของเราไปตามที่รับอบรมมา ตามที่สังคมภายนอกเขาต้องการกันอย่างนั้น แต่ใจจริงๆ ของเรา ต้องการใหม่

ถาม : แต่ว่าการที่เราถูกฝึกมาในลักษณะอย่างนี้ ในวันนี้มันไม่ได้แต่วันหน้าก็ต้องนั่งได้

ตอบ : ใช่..แต่มันจะค่อยๆ ไปไง ค่อยๆ ไป เรื่อยๆ จนกระทั่งมันกลายเป็นตัวของตนเองไป

ถาม : แต่..เพราะฉะนั้นตรงนี้เนี่ย มันก็น่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่ง ที่ฝึกที่ขัดสิ่งเดิมๆ สันดานเดิมๆ

ตอบ : สามารถทำได้ก็บอกแล้วว่ามันไม่หมด อันนี้ก็คล้ายกันว่ามันไม่หมดเพราะกระทั่งพระอรหันต์ก็ไม่หมด ยังเหลืออะไรบางอย่างอยู่ ความเคยชินเก่าๆ อยู่ แต่เพียงความเคยชินเก่าของท่านนั้นมันจะไม่เป็นโทษของคนอื่นเขา อย่างเช่นว่า พระสารีบุตรชอบเล่นกับเด็ก ก็เล่นกับเด็กเหมือนเดิมละ(หัวเราะ) ใจใหม่ละ คือมันไม่เป็นโทษต่อคนอื่นเขา เรียกว่ามันไม่ล่วงศีลของความเป็นพระของท่านมันช่วยได้ แต่มันช่วยยังไงก็ไม่หมด เพราะที่ผ่านมานับชาติไม่ถ้วน แต่ขณะเดียวกันว่าชาติที่เราทำความดีนี้เต็มๆ ก็คงประมาณ ๑ อสงไขยกับแสนมหากัป หรืออาจจะมากกว่านั้นก็ตามแต่ความขยันเกิดมากกว่ากัน ความจริงมันไม่ใช่ขยันเกิด ถ้าสร้างกันมากมันก็เกิดนานหน่อย

ถาม : ก็ยังเห็นว่า คิดว่าเรื่องของสิ่งแวดล้อมปัจจัยภายนอกนี้ ยังมีผลที่จะช่วยได้ โดยเฉพาะถ้ายังเป็นเด็กเล็ก คือเข้าใจว่าเขาเป็นมายังไง ตอนนั้นเราเปลี่ยนไม่ได้แต่การอบรมการค่อยๆ ฝึกเหมือนกับว่าเรามีค้ำกายนอกมันบ้าง

ตอบ : แต่แก่นแท้มันยังอยู่ เราก็บอกแล้วว่าภายนอกใจ (หัวเราะ)

ถาม : ไม่ได้เถียงนี่คะ แต่ว่ามันมีส่วนที่ช่วย

ตอบ : มีส่วนจะ ช่วยได้เยอะมาก ก็ตัวอย่างในธรรมบท ก็มีนกแจกเต้า ๒ ตัว โคนพายุพัดตกจากรังไป ตัวหนึ่งก็ตกไปในชุมโจรพอดี อีกตัวหนึ่งก็ตกไปอยู่อาศรมฤๅษีเข้า แล้วเสร็จแล้ว พระราชาบังเอิญได้ไปทั้ง ๒ ตัว ตัวหนึ่งก็สวคนคนตีหัวพระว่าตามพระฤๅษีไปเรื่อย อีกตัวหนึ่งก็ กูจะฆ่า กูจะปล้น ทำเคียวตามแบบโจรที่เขาว่านั่นนะ ทั้งๆ ที่เป็นแก่นกเท่านั้นแต่ว่าจับกับภายนอกเข้าไปยังทำให้ภริยาของมันเป็นต่างกันขนาดนั้น แต่ว่าพระราชาท่านฉลาด ในเมื่อต้องการรู้ก็ถามผู้รู้ วิธีถามง่ายที่สุดก็ถามพระพุทธรเจ้า (หัวเราะ) พระพุทธรเจ้าก็เลขนอกให้ฟังว่า ตัวหนึ่งมันไปตกอยู่ในชุมโจร อีกตัวหนึ่งไปตกอยู่ในอาศรมฤๅษีพอดี เลยกลายเป็นเข้าวัดเข้าวาไปตัวหนึ่ง อีกตัวหนึ่งเป็นโจรไปเลย(หัวเราะ) มันมีส่วนเยอะ แล้วก็จำเป็น ทุกชาติที่เราเกิดมาจริงๆ แล้วเราไม่ได้ใช้กรรมเฉยๆ แต่เราพยายามขัดเกลาสภาพจิตของเราให้มันดีขึ้นๆ ไป เรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดก็หลุดพ้นได้ แต่ว่ากระทั่งว่า หลุดพ้นแล้วถ้าหากว่ายังดำรงขันธ ก็ยังมีชีวิตอยู่ถึงสภาพจิตสะอาดถึงที่สุดแล้วก็ตาม จริตนิสัยที่แท้จริงแต่ดั้งเดิมของตนเองมันก็ยังไม่ได้ที่จะขัดเกลาให้มัน ๑๐๐ % เต็มในลักษณะนั้น มีแต่พระพุทธรเจ้าเท่านั้นที่จะละตัว.. ท่านใช้คำว่า วาสนา ก็คือสิ่งที่มันสืบเนื่องกันมายาวนานจนประมาณไม่ได้เนี่ยมีพระพุทธรเจ้าท่านจะต้องแค่เพียงองค์อื่นยังความสามารถไม่ถึงขนาดนั้น แต่ว่าสิ่งที่มันเป็นวาสนา สืบเนื่องของท่านเมื่อถึงวาระนั้นแล้วมันไม่เป็นโทษกับคนอื่น ท่านก็เออ.. ข่างมันหอะ ไม่ต้องเสียเวลาไปทำมันหรอก

ถาม : ความเข้าใจของคนจะเข้าใจว่าวาสนาลักษณะดี

ตอบ : บุญเก่าส่ง ไซ้ใหม่.. แต่จริงๆแล้วตัวนี้ก็คือว่าสิ่งต่างๆ ที่มันสืบเนื่อง ผังใจมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมันส่งผลมาให้ณะ ทั้งส่วนบุญส่วนบาป เลยไม่ใช่ว่าบุญอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเขาถึงใช้คำว่า วาสนาดี วาสนาไม่ดี มันเหมือนกับตัวกรรมแต่ถ้าเป็นอกุศลกรรมก็คือชั่ว กุศลกรรมก็คือดี ตัววาสนาก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นมันเป็นทั้ง ๒ สิ่งรวมกันส่งผล ให้มาอยู่ปัจจุบันในนี้

ถาม : อาการดีใจแล้วมันขาดสติ แล้วกระโดดคอกท่านอย่างนี้ถือว่าผิดไหมคะ?

ตอบ : ข้างบนนะไม่ผิดหรอก จะกอดท่านก็ครั้งก็เชิญเถอะจ๊ะ แล้วเป็นใจกอดไปก็ครั้งแล้วละ (หัวเราะ) มันเป็นความคุ้นเคยเก่าๆ เป็นวาสนาเก่าๆ ที่ตัดไม่ขาด ไม่มีอะไรหอก มันอยู่ในสภาพของความเป็นทิพย์นะ ยังไงพระท่านก็ศีลไม่ขาดหรอก แต่ถ้าในสภาพของความเป็นมนุษย์อย่าผลอกก็แล้วกัน ดีใจกระโดดคอกคอกพระเลย(หัวเราะ)

ถาม : เกี่ยวกับความฝัน

ตอบ : จำไว้นะไม่ต้องไปกังวลมัน เขาบอกจะไม่ให้ตื่นเลยแต่มันก็ตื่นมาจนปานนี้ ตื่นชะจนแก่ปานนี้แล้วไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก ฝันมันต่อไปฝันอย่างมีความสุขเลยละ พอดันขึ้นมาไซโยเราชนะอีกวันหนึ่งแล้วเคียวจะแนบต่อไปคูิเราจะได้อีกริเปล่า นี่ตกลงเราชนะมันมาทุกวันเลย ไม่เคยแพ้มันเลย มันยังไม่เก่งจริงหรือ ถ้าหากว่าเขาทำให้เราไม่ตื่นได้ก็คิดสิจะได้นอนพักยาวๆ อะไรที่มันฝันมันก็คือฝัน อาจจะเป็นจิตได้สำนึกอะไรบางอย่าง เพราะว่าฝันไม่ได้มีแบบเดียว มีตั้งแต่ธาตุวิปริตท้องไส้ไม่ดีแล้วก็ไปฝันและเพระกรรมนิมิต กรรมแสดงเหตุให้รู้ จิตนิวรรณ์

เอาความฟุ้งชานตอนกลางวันไปฝันตอนกลางคืน เทพสังฆรณ์ เทวดาท่านช่วยสงเคราะห์ให้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปนั่งกลุ้มอกกลุ้มใจอะไรกับมันหรอก อาตมาเคยฝันลักษณะนี้เหมือนกันติดต่อกันเป็นสิบๆ ปีเลยนะ ฝันเห็นสถานที่หนึ่ง ถ้าหากว่าผู้ใครไม่ได้จะหนีไปตรงนั้นแล้วไม่มีใครไล่ตามได้ เพราะเราชำนาญพื้นที่มาก ฝันถึง ๓๐-๔๐ ปี กว่าจะไปเจอเข้า ตอนแรกไปก็ไม่รู้ว่ามันเป็นพื้นที่นั้น คือ ตอนที่เราเห็นนะเป็นน้ำตก เราต้องปีนสวนน้ำตกขึ้นไป แล้วก็หลบไปข้างหลัง ในสภาพความเป็นจริงป่ามันหนก น้ำตกมันแห้ง พอดีกลับไปวัดบึงสวาทะ ก็เลยหลบไปข้างหลัง พอดีเอ๊ะ ! ที่มันคุ้นๆตาอะ มองไปมองมาอ้าว..ใช่เลย ก็ฝันอยู่แทบทุกวันนะ ฝันอยู่เป็นสิบๆ ปีที่เดียวก็เลยจำได้ ออกมาถามเขาว่า นี่เคยมีน้ำตกมั๊ย เขาบอกว่ามีพอน้ำฝนมันเป็นน้ำตกหน้าแล้งน้ำหมดก็เลยกลายเป็นหน้าผาเฉยๆ บางอย่างเป็นสิ่งที่อยู่ในใจของเรา อาจจะเนื่องกันมาตั้งแต่อดีต ตั้งแต่อะไรก็ตาม ของเราเองหนีมันมาไกลขนาดนี้ไม่ต้องไปกลัว จะบอกว่าถ้ามีปัญญาก็ตามมาเลยเราก็ควบของเราต่อไป ทำบุญให้สม่าเสมอไว้ กรรมจะห่างอยู่ตามไม่ทัน ถ้ากระแสนบุญขาดลงมันอาจจะตามทันได้ เพราะฉะนั้นอย่าประมาทอย่าสร้างกรรมใหม่ ขณะเดียวกันก็อย่าทิ้งบุญใหม่

ถาม : แล้วจะแยกได้อย่างไรคะ ว่าฝันฝันใดใน ๔ ตัว ?

ตอบ : นอกจากขยันฝันแล้วต้องช่างสังเกตด้วย คือถ้าหากว่าธาตุวิปริตกับจิตนิวรรณ์นะไม่ต้องไปสนใจนะ แต่ถ้าหากว่าเป็นกรรมนิมิต เขาแสดงเหตุนี้ พอถึงเวลา วาระนั้นเราจะรู้ว่าสิ่งนี้เราเคยรู้มาแล้ว แต่ว่าคิดไปคิดมาอ้อ.. เกิดจากฝันเราอาจจะรู้เห็นอย่างชัดเจนเลยอยู่ในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง แต่เหตุการณ์นั้นมันยังไม่เกิดขึ้น เราก็ยังไม่รู้จนกว่ามันจะเกิดขึ้น

คราวนี้ถ้าหากว่าเราเป็นนักฝันจริงๆ ขยันฝันบ่อยๆ เคี้ยวเราจับจุดได้เองว่า เป็นตัวไหน ถ้าอิงเป็นเทพสังฆกรรม บอกหวยก็ครบเลยละ

ถาม : บางคนนี่ฝันแล้วพอตื่นมาบางทีเนี่ย.. จิตมันสับสน จะรู้สึกว้าวกับความคิด ความฝัน เพราะฉะนั้นตรงนี้นี่แนวทางการที่ดี คือเราไม่รู้แหละ ว่ามันจะจริงหรือไม่จริง

ตอบ : ศักดิ์ธรรมมาให้เป็นนะ ปัจจุบันนี้ที่ใช้ความคิดให้เป็นประโยชน์ จะใช้อยู่ ๒ ทาง ทางแรกก็คือ ถ้าฝันคิดเก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง ถ้าฝันไม่คิดก็ลืมมันซะเดี๋ยวนั้นเลย ขึ้นก็ยกเก็บไว้จะทำให้ใจเศร้าหมองจะตัดขาด ไปเลย อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า การฝันจะใช้วัดกำลังใจ วัดกำลังใจตรงที่ว่า ในฝันของเราถ้ามีโอกาสละเมิดสติได้ แล้วเรารู้ตัวว่าเราเป็นผู้มีสติ เราไม่ยอมละเมิดสติว่ากำลังใจของเราดี หรือว่าในฝันเกิดอันตรายอย่างใด อย่างหนึ่งขึ้นมา เรายึดเกาะในคุณพระรัตนตรัย หรือว่ายึดเกาะความดีได้ อันนี้ก็ถือว่ากำลังใจของเราอยู่ในด้านดี แต่ถ้าเรายึดเกาะไม่ได้ หรือว่าเราล่องละเมิดในศีลของเรา แปลว่ากำลังใจของเรายังแย่มากอยู่ เพราะฉะนั้นก็เก็บหลักๆ อันนี้ไว้ใช้ก็แล้วกันนะ อันดับแรกถ้าฝันคิด เก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง ฝันไม่คิดลืมมันซะ อันดับที่สองใช้ความคิด เป็นตัววัดกำลังใจของเรา

ถาม : นี้อยู่ในข้อหนึ่ง ฝันว่าเหตุของกรรม ที่ฝันเพราะ เหตุของแรงกรรม

ตอบ : กรรมนิมิต จะดีหรือชั่วก็ตาม

ถาม : กรรมในที่นี้ก็คือ..

ตอบ : ก็ทั้งดีทั้งชั่วนั่นแหละ แต่ว่าเขามีพื้นฐานทิพจักขุญาณแก่มา เข้าตัวทิพจักขุญาณนี้ ถ้าจิตมันสงบถึงระดับของมันก็จะเกิดขึ้นใหม่ ลักษณะนี้

เราไม่สามารถไปบังคับมันได้ เพราะว่าไม่ได้ผ่านการฝึกเข้มมาอย่างจริงจัง แต่ว่าเป็นตัวของเราที่ต้องรอให้ถึงวาระ รอเวลาที่กำลังใจจะถึงระดับนั้นพอดี ก็เลยทำให้ไม่คงพอที่เราจะรู้ได้ตลอด ยกเว้นว่าที่มันจะรู้ขึ้นมาเป็นพักๆ โบราณเรียกว่า อาจสังฆกรรม

ถาม : คือ.. วัดตรงข้ามกะ เขาจะเล่นไสยศาสตร์

ตอบ : ก็ให้เขาเล่นไปสิ

ถาม : ส่งของมาหาเรา พอเรานั่งกรรมฐาน แล้วเขาก็เห็นแล้วเขาก็จะ..

เราจะไปหยิบมันก็ไม่ลงมา ฝ่ายอันศ รูปภาพ แล้วเขาก็ไม่สบาย

ตอบ : เราเองไม่เป็นอะไร แล้วเราจะไปเคียดรอนทำไมล่ะ ก็เรื่องของเขาสิจำไว้ว่าบุคคลถ้ามันคงอยู่ในทาน คือ ภาวนา โดยเฉพาะตัวภาวนานะ เรื่องอันตรายจากไสยศาสตร์มันจะทำได้น้อยเต็มที่ โอกาสจะโดนแทบไม่มีเลย ที่เราเล่ามาก็คือว่า มันมีแค่เขาทำแล้วเขาก็เคียดรอนคนเดียว เราไม่เป็นอะไรเลยแล้วจะไปกลัวเขาทำไม

ถาม : เราทำแบบไม่ให้กลัวเขา แต่เราก็กกลัวเขา

ตอบ : กลัวไปทำไมล่ะ เขาเรียกว่าเหลวไหลอีกคนแล้วจะ

ถาม : ไม่ชอบให้เขามาทำอะไรเสี่ยงดังๆ เราจะพลอยสะดุ้งกะ

ตอบ : อ้อ.. นั่นแสดงว่ากำลังใจของเรามันไม่มั่นคง

ถาม : แม่เขาสอนให้มีสติ ให้เดินจงกรม

ตอบ : แล้วทำได้ไหม

ถาม : ทำได้

ตอบ : ถ้าทำได้มันไม่สะดุ้งหรือก อาตมานั่งนี้ ถึงโยนระเบิดมาตรงหน้า ก็ยังไม่สะดุ้งเลย จำไว้ว่าถ้าหากว่าเราสะดุ้ง แสดงว่าเราส่งจิตไปเรื่องอื่น

คุยกันอยู่ตรงนี้แต่ทะเลาะไปคิดเรื่องอื่น พอกันเขาทำอะไรอยู่ข้างตัวปืบ
เราก็งงใจเข้าไปปรับรู้นี้ จิตมันเข้ามาเร็วไป มันก็เกิดอาการสะดุ้ง

ถาม : ผิดไหมคะ ?

ตอบ : มันจะผิดตรงไหนล่ะ มันเป็นเรื่องปกติจะตายไป

ถาม : เขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกุญจะโรยแบบนี้คะ

ตอบ : ก็เรื่องของเขา

ถาม : แต่เรามองได้ไม่เป็นไร ?

ตอบ : ก็มองไปสิ อย่าไปแอบดูตอนเขาแก้ผ้าอาบน้ำก็แล้วกัน
เรื่องอื่นจะรู้ไปก็รู้ไป จำไว้ให้แน่นๆว่า เรื่องที่เราได้เห็นเราเห็นจริงๆ แต่
สิ่งที่เราเห็นไม่แน่ที่จะจริงตอนนั้นอย่าเพิ่งไปเชื่อ กำหนดใจสักแต่ว่า
รู้ไว้เฉยๆ พอ อะไรที่เกิดขึ้นแล้วเป็นไปตามนั้นก็ขอบคุณมาก
ที่อุทิศสำมาบอกให้รู้ ถ้าไม่เกิดขึ้นแล้วไม่เป็นไปตามนั้นก็เรื่องของมัน
เพราะเราไม่สนใจอยู่แล้ว ทำให้ได้อย่างนี้จะ สิ่งที่เราฝึกได้แล้วอย่างนี้จะ
พยายามทำให้กำลังใจมันมั่นคงขึ้นไปเรื่อย ๆ การรู้เห็นไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก
เพียงแต่ความรู้เห็นแล้วอย่าไปบ้าตามเท่านั้นพอ รู้เห็นต้องมีสติ
สัมปชัญญะประกอบด้วย ถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะประกอบจะลำบากมาก

ถาม : หนูถามเรื่องฝันต่อคะ ถ้าฝันว่าเราเจอ คู่แข่ง อุปสรรค แล้วเรา
พลาดหลังไว้ แต่ว่าเราเจอมันมาก่อน แล้วผ่องใสดี

ตอบ : แสดงว่าจิตใจของเรามันไม่ผ่องใสจริง ๆ ก็เร่งการภาวนาให้มัน
มากกว่าเดิมหน่อยอย่าไปอ้างว่าไม่มีเวลา

ถาม : ถ้าง่วงในฝัน มันจะได้มั๊ย ?

ตอบ : มันก็ได้แต่ไม่ผ่องใส (หัวเราะ) เพราะอันนั้นมันเป็นผลแล้ว เราไปใช้

ผลของมัน เราต้องสร้างเหตุแล้วสร้างเหตุ เราสร้างในฝัน มันไม่มีเวลา
สร้างหรอก ต้องสร้างในความเป็นจริง บอกแล้วว่า ฝันมันเป็นตัวกำลังใจ
ของเรา ถ้ากำลังใจของเรามันไม่ผ่องใสจริง ๆ ก็คือว่าในสภาพความเป็นจริง
ของเราเป็นอย่างนั้น ต้องเร่งสร้างในสภาพความเป็นจริงของเรา
ให้กำลังใจมันทรงตัวมากกว่านั้น มันจะได้ใส่มั๊ย

ถาม : โดยปกติแล้วคนทั่ว ๆ ไปมีสติบ้าง ไม่มีสติบ้าง มีโอกาสมั๊ยคะที่จะ
ได้อินเสียง เสียงที่ดีของ....(ฟังไม่ชัด) ที่จะบอกเราว่าเราอินดี
หรือเราพร้อมจะช่วย

ตอบ : มีโอกาสเป็นเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะว่าถึงจะมีสติบ้างไม่มีสติ
บ้างก็ตาม แต่วาระและเวลาที่กำลังใจของเราเปิด ต้องใช้คำว่าสมาธิ
บังเอิญมันตรงร่อนนั้นพอดี ซึ่งมันไม่ใช่กำลังที่สูงอะไรเลยเป็นแค่
อุปจารสมาธิก็สามารถรับได้แล้ว ถ้าพูดภาษาชาวบ้าน คือว่าบังเอิญ
ว่าคลื่นมันตรงช่องพอดี เปิดช่องสามนิ้ว ก็พอดีคลื่นตรง ก็รับภาพรับ
เสียงได้ เพราะฉะนั้นโอกาสมีเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จะรู้ได้ ที่จะรับได้
แต่ท่านพร้อมที่จะช่วยนะซิ แล้วเราจะทำยังไงท่านถึงจะเต็มใจช่วย

ถาม : ไม่ได้ชอบใครลองถามดู.....(หัวเราะ)

ตอบ : จริง ๆ แล้วก็คือว่าเรื่องของพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของเหตุกับผล
ที่สมดุลกัน ถ้าเราสร้างเหตุ สมควรแล้ว ผลก็จะเกิด พระหรือว่าเทวดา
ที่ท่านจะช่วยท่านจะช่วยต่อเมื่อว่า เหตุนั้นมันพร้อมอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น
ท่านก็อาจบอกวิธีว่าทำอย่างไรมันจะเต็มเร็วอย่างหนึ่ง หรือถ้าหากว่าเราตั้งญา
ลักษณะนี้ต้องเรียกว่าบน ใจมั๊ย ? ตั้งญญาว่าเราจะทำความดีอันนั้น
อันนี้ซึ่งท่านเห็นถ้าทำความดีอันนั้นแล้ว เหตุมันจะพอดีว่าทำให้ผลนั้นเกิดได้

ท่านก็จะเพิ่มตรงส่วนที่มันขาดให้ก่อนแล้วหลังจากนั้นพอเราทำความเข้าใจ ส่วนนั้นลงไป เหตุมันเต็มผลมันก็เกิดได้เอง เพราะมันเรื่องนี้เป็นเรื่อง ของเหตุกับผล ถ้าเราทำไม่พอผลก็ไม่เกิด คราวนี้ท่านจะช่วย ก็อยู่ที่เราว่า เราจะสร้างเหตุที่ดีพร้อมพอที่ท่านจะช่วยให้เราได้มี

ถาม : นอกจากเหตุปัจจัย ๔ อย่างแล้วจะไม่พูดถึงอาหารหรือว่าที่ง่วง ซากภาวะของผู้ที่จะฝัน สภาพจิตนั้นจะต้องเป็นอย่างไรคะ ถึงฝันได้ ?

ตอบ : คิดพวกธาตุวิปริต ความที่ง่วงซ่านออกไข่ม้อย ถ้าตั้งใจอย่างน้อย จะต้องเป็นปฐมฌานขึ้นหายาบเมื่อเป็นปฐมฌานขึ้นหายาบ สภาพจิต จะเกิดอาการนิ่ง พอนิ่งแล้วจะค่อย ๆ กลายตัวของมันออกมาถึงจุดที่เรียกว่า อุปจารสมาธิเมื่อไหร่ก็สามารถรับรู้ได้เมื่อนั้น จะเป็นของมันเองโดยอัตโนมัติ

ถาม : เวลาคนที่นอนหลับแล้วถอดออกมาได้เพราะว่าหลับ เหมือนที่เรา จิต...

ตอบ : ปฐมฌานมันมีสามระดับ...หายาบ กลาง ละเอียด ของคนหลับ มันหายาบมาก แต่ว่าเป็นฤทธิ์ที่เป็นโดยวิบากกรรมอย่างหนึ่ง คือว่า ร่างกาย ของเราจำเป็นต้องพักเลยทำให้ทุกคนเข้าถึงตรงจุดนั้นได้ แม้จะ ไม่ได้รับการฝึกมา ให้สังเกตว่าถ้าวันไหนเราคิด จิตเราที่ง่วงซ่านอยู่จะไม่สามารถหลับได้ ที่หลับไม่ได้ เพราะว่าใจมันไม่สงบพอ ไม่ถึงตรง จุดปฐมฌานหายาบก็ไม่สามารถจะตัดหลับไปได้ แต่ว่าคนทั่ว ๆ ไป ถึงจะมี ตรงจุดนี้ก็ตาม มันเป็นตัววิบากกรรมที่พาให้เป็นไป เพราะว่าเรา ต้องการพักผ่อน ไม่ใช่เกิดจากการสร้างสมขึ้นมา เพราะฉะนั้น ผลอันนี้ จะไม่ส่งผลว่าคุณได้ปฐมฌานหายาบ คุณจะเกิดตรงพรหมชั้นที่หนึ่งได้ ผลตัวนี้จะไม่เกิด เพราะไม่ใช่สิ่งที่สร้างสมมาด้วยความสามารถตัวเอง แต่เป็นวิบากกรรมชักนำให้เป็น เมื่อขึ้นถึงตรงจุดนั้นปั๊บ จิต.. เมื่อพักผ่อน

ของมันเต็มที่แล้วจะค่อย ๆ กลายออกมา ลักษณะที่พร้อมจะตื่น แต่คราวนี้ พอยังไม่ถึงจุดนั้น มันอยู่ตรงจุดที่เท่ากับอุปจารสมาธิพอดี มันจะเป็นตัวรับรู้ พอตัวนี้เกิดปั๊บ ก็เป็นอันว่าเริ่มฝันแล้ว

ถาม : มีอีกกรณีที่ชอบสัปหงกแล้วลักษณะจิตจะรู้ตัวเวลาที่สัปหงก เหมือนกับมันรู้หมดเลย

ตอบ : ร่างกายมันหลับ แต่จิตมันไม่ได้หลับหรอก ร่างกายเพื่อยมาก ๆ มัน หลับของมันนักปฏิบัติต้องทำให้ถึงตรงนั้นนะถ้าทำถึงตรงนั้นแล้วหลับ กับตื่นสภาพจิตจะรับรู้ได้เท่ากัน ถ้าไม่ทำถึงตรงนั้น ยังอาศัยตัวเองได้ยาก

ถาม : มันควบคุมไม่ได้ บังคับไม่ได้ ก็ต้องคว่ำ ?

ตอบ : ประจำแหละ พยายามอีกนิดหนึ่ง คือตัวนั้นนะ ค่ะแล้ว

ถาม : ยังไม่ทำอะไรเลย ก็หลับ แล้วก็...

ตอบ : มันเป็น เรายืนยันได้ว่าไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ว่าก่อนหน้านี้ กับชาติก่อนนี่เคยทำมั๊ย?...ไม่กล้ายืนยันมั๊ย มันก็แค่นั้นแหละ เพราะฉะนั้น ที่ไม่ทำแล้วจะเป็น มันเป็นไปได้.. เพราะเหตุไม่มีแล้วผลมันจะเกิดได้อย่างไร คราวนี้ของเราประเภทสร้างสมให้มันเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิม ค่อยไปมันก็จะ บังคับได้เอง ตัวนี้จะเป็นตัวที่อิศจรรย์ที่สุดเพราะว่าในชีวิตนี้ที่เพิ่งได้ขึ้นอยู่ ก็คือหลวงปู่่ม วัควังมูญ ที่จังหวัดลำพูน ท่านเข้านิโรธสมาบัติ นิโรธ สมาบัตินี้จะเป็นตัวดับเวทนา คือ ความสุข ความทุกข์ แล้วก็ ตัวสัญญาก็คือประสาทร่างกายโดยสิ้นเชิงเลย ปกติแล้วที่เข้านิโรธ สมาบัติไม่อิริยาบถนอน ก็เป็นนั่ง แต่หลวงปู่่มท่านเข้านิโรธสมาบัติ ลีอิริยาบถ มันเป็นเรื่องที่เกินความสามารถที่จะอธิบายว่าท่านทำได้อย่างไร เพราะว่า การดับตัวสัญญาและเวทนาไปแล้ว ท่านจะเอาอะไรไปคุม

ร่างกายให้มันเดิน อันนี้บอกไม่ได้ มันอาจเป็นด้วยอริษฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการอริษฐานหรือการใจอธิษฐานสมาบัติ บังคับให้ร่างกายมันเดินทั้ง ๆ ที่จิตไม่อยู่กับร่างกายแล้ว อันนี้บอกไม่ได้แต่ที่ท่านทำของท่านได้คราวนี้ของท่าน ท่านทำได้ขนาดนั้นแล้วของเรานั้นไม่ยากหรือง่ายกว่านั้นเยอะ ของเราสภาพจิตมันยังอยู่กับร่างกายแท้ ๆ เลย ถ้ามันเดินก็เลิกใจเองแหละ ตอนนี้ก็หวั่นไปก่อน (หัวเราะ)

ถาม :(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ก็บอกแล้วว่า บางทีก็ไม่จริง เขาให้เรารู้ไว้ เพื่อทดสอบอารมณ์ใจของเราว่าถ้ามัว ? ...หรือว่าจะไปกังวลกับมันจนเสียการปฏิบัติมัย ? อะไรเหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นต้องมีสติสัมปชัญญะมาก ๆ อะไรที่เกินการปฏิบัติของเรา ก็อย่าไปสนใจมัน รับรู้ไว้เฉย ๆ จะเป็นอย่างไร เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา

ถาม : พระต้องคุ้มครองเราเองไหม้มัยคะ....?

ตอบ : จ้า... ถ้าเราอยู่ในการปฏิบัติ ต่อให้พระไม่คุ้มครอง กำลังใจเราทรงตัว เขาก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว แต่ว่าให้อารธนาพระคุ้มครองไว้เสมอ ๆ เพื่อความไม่ประมาท

ถาม : หลวงพี่สมชายบอกว่าให้อาพระมาครอบเราเรา แล้วก็เราไปไหนก็เอาท่านมาครอบ แล้วท่านร้าวสะคะก็เป็นจริง ๆ

ตอบ : ก็เอาองค์ใหม่จ้

ถาม : หลวงพี่สมชายบอกว่า ให้อาพระมาครอบตัวเรา หรือว่าที่ร้านเรา แล้วให้เราทำจิตไปคู่ว่ามีอะไรที่เป็นสิ่งไม่คืออยู่ในตัวเราหรือว่าในร้านเราที่เรามองเห็น

ตอบ : จ้า....

ถาม : ตอนนั้นอยู่ที่น้ำหนาว แต่พอกลับมาที่บ้านเรา พระที่เรามาครอบเป็นพระสังกัจจายน์ (ฟังไม่ชัด) ท่านร้าวเลยคะ

ตอบ : หาองค์ใหม่

ถาม : แล้วองค์ที่ร้าว ต้องเอาไปไว้.....

ตอบ : ไม่ต้องหอรอก เก็บไว้บูชาตามเดิม ทำงานมาเยอะแล้ว

ถาม : ฟันเห็นเสด็จพ่อ ร.๕ คำเป็นคอคะโกเลยคะ ก็ถอดจิตตามว่า อะไรทำอะไรมัย ก็คนตะโกนว่า..(ฟังไม่ชัด)....

ตอบ : จ้า... ก็บอกแล้วว่ารับรู้ไว้เฉย ๆ เขาอาจหลงรักโดยไม่ปิดทองก็เลยคำไปกังวลมากเราเองนะจะเสียเอง ของทุกอย่างมันเชื่อที่เดียวไม่ได้ ค่อยเป็นค่อยไป นักปฏิบัติที่มันเห็นเพราะอย่างนี้แหละ ไปเชื่อ ๒๐ ครั้งแรก พอครั้งที่ ๒๑ ผิด ก็เลยพลอยเชื่อไปด้วย มันยังมีเวลาถูกได้ถึงครั้งที่ ๕๕ แล้วครั้งที่ ๑๐๐ อาจผิด ลีลาของเขาที่หลอกเรานี่ ไม่ต้องห่วงหอรอก เด็ดขาดมากเลย เพราะฉะนั้นถ้าเชื่อเลยว้าไซ้ ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องใช้อย่างนั้น โอกาสจะโดนเขาหลอกมีเยอะมาก

ถาม : เรามั่นเอง

ตอบ : ไซ้.. เพราะว่าเราเห็นเองนี่แหละทำให้เราเชื่อหัวปักหัวปำไปเลยใครว่าก็จะไม่ฟังเขาแล้ว ก็เห็นเอง อยู่ ๆ เห็นเขาไส้อิงกันมา ไซ้มัย ..เราก้เรียกตำรวจ หรือไม่ก็วิ่งเข้าไปขวางเขาไว้ โคนเขาค่าเข็ดไซ้ เขากำลังเล่นหนังกันอยู่แล้วเราเห็นเค้าอิงกันจริงมัยละ แล้วเรื่องที่เราเห็นมันจริงมัยมันเป็นหนังไซ้มัย เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างต้องใช้สติสัมปชัญญะให้มากๆ โดยเฉพาะการปฏิบัติ ยิ่งเป็นตัวที่ได้ทิพจักขุญาณหรือได้ปัญญาสมาบัติ

ยิ่งชัดเจนแจ่มใสเท่าไรโอกาสโดนหลอกมากเท่านั้น ใครเคยอ่านสามก๊กบ้าง? เขาบอกว่า ขงเบ้งหลอกได้แค่คนฉลาด ถ้าคนโง่งขงเบ้งหลอกไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นตัวทิพจกขุณณก็เหมือนกัน ทิพจกขุณณยิ่งชัดเจนเท่าไร โอกาสเขาหลอกเรายิ่งสูงเท่านั้นก็มันรู้เห็นนะ ถ้าไม่รู้จะอย่างอย่างเก่งก็แหงเราได้ รัก โลก โกรธ หลง ธรรมดา ๆ อย่างอื่นไม่สามารถมาทำอะไรเราได้ เพราะฉะนั้นอย่าไปทีกทัก อย่าไปเชื่อมั่น เราตั้งใจว่าเราทำเพื่อพระนิพพาน อะไรก็ตามที่นอกเหนือจากพระนิพพานไม่ต้องไปสนใจ เรามีหน้าที่ละสังโยชน์สามข้อ เราก็ละของเราไป มีหน้าที่รักษาศีลของเรา ให้บริสุทธิ์ก็รักษาไป ตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่เราจะไปนิพพาน อันอื่นเป็นแค่ส่วนประกอบเท่านั้น รู้สึกแต่ารู้ไว้เฉย ๆ จะเป็นอย่างไรก็ช่าง ทุกอย่างกรรมดีกรรมชั่วเป็นเครื่องตัดสินอยู่แล้วเราอย่าไปมีส่วนร่วมในกรรมนั้นก็แล้วกันฟังดูแล้วเหนื่อยใจมัย

ถาม :(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ตอนอยู่วัดทำซุง หลวงพ่อสั่งให้ไปสร้างบ้านให้หมาอยู่ เพราะสงสารหมาตากแดดตากฝน ก็ไป ทำกัน มีเสาเก่าที่สูง ๕ เมตรอยู่สาจะเป็นเสาหล่อสำเร็จ เสาหล่อคอนกรีต สูง ๕ เมตร พวกเราก็ไม่มีใครสักคนที่คิดว่าตัดมันได้เพราะคิดอยู่อย่างเดียวว่าซุงหลุมฝังมันลงไปให้เหลือ ๒ เมตรครึ่ง ก็คือต้องซุงหลุม ๒ เมตรครึ่ง ก็ตั้งหน้าตั้งตาซุง ซุงลงไปได้เมตรกว่านี้เป็นทรายเลยทองอร่ามเลย เห็นแล้วก็นั่งเซ่อ... อึ้งไปหมดพักหนึ่งแล้วก็พร้อมใจกันกลบ คราวนี้ตัดเสาได้ทยองแล้ว (หัวเราะ) มันเหมือนกับเขาเจตนาจะให้เราได้เห็นจะได้ยืนยันได้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีจริง ๆ แต่อันนั้นเป็นทองธรรมชาติ เป็นแบบเม็ดทรายดักขึ้นมาเป็นจอบ ๆ ได้เลย

เหมือนยังกับเขาต้องการยืนยันคำหลวงพ่อบอกว่า เทวดาเขาย้ายทองมาที่วัดทำซุงเป็นจำนวนมาก ในที่ ๑๐๐ ไร่ไม่มีที่ว่างแม้แต่ตารางนิ้วเดียว เขาเอามาไว้เต็มเลย ท่านถึงต้องได้รับสร้างกำแพง ท่านพูดอย่างนั้นคนที่ได้มโนถึงจะรู้เห็นได้แต่บางทีก็ไม่มั่นใจว่าสิ่งที่รู้เห็นนั้นถูกมัยเขาเลยให้พิสูจน์ชัด ๆ ด้วยลูกกะตาดเนื้อ ๆ เลข ไปจับไปปล้ำกันเอาเอง ปราภฏว่าเราก็กปากเสีย มอง ๆ เสร็จแล้วบอกว่า นี่ถ้าเป็นฆราวาส ผมเอานะ... เพื่อนพระด้วยกัน ท่านก็แหะ ๆ ไม่มีใครกล้าพูด ...ขึ้นเสามันก็ต้องมีไม้ค้ำเราก็กขึ้นไปวางคานหัวเสา ไม่น่าเชื่อว่าเหยียบ ๆ อยู่เฉย ๆ ไม้ค้ำสามตัวมันหลุดพร้อมกัน หัวที่มลงไปเลย เจ็บตัวอยู่คนเดียวคนอื่นเขาไม่เป็นอะไรข้างใต้ฝ่าเท้าของเราหนังมันหลุดไปแผ่นใหญ่บ่อเรอเลย ต้องตะแคงเท้าเดินอยู่เป็นอาทิตย์ๆแล้วตะแคงเท้าคอนมิมขบาคนีคะกรวมันจะกินนะ ลงโทษจะโทษฐานปากเสีย....

โปรดเวไนยสัตว์ (๑)

สมัยหนึ่ง พระพุทธองค์ประทับอยู่ที่เวฬุวันวิหาร ท่านพระทัฬหฬลบุตร
 เข้ามาเฝ้าทูลลาว่า บัดนี้เป็นกาลนิพพานแห่งข้าพระองค์พระเจ้าข้า
 พระพุทธองค์ตรัสว่า ทัฬหะ เธอจงลำดับเวลายังนคร ๗ บัดนี้เกิด
 ท่านพระทัฬหฬลบุตร ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้า ทำประทักษิณ
 แล้วเข้ามาบัดมีเตโชธาตุเป็นอารมณ์โดยกลางอากาศออกจากสมาบัติแล้ว
 นิพพาน สรีระถูกไฟเผาไหม้อยู่ เถ้าไม่ปรากฏเลย เขม่าก็ไม่ปรากฏ
 เหมือนน้ำมันที่ถูกไฟเผาไหม้อยู่ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเปล่งอุทานว่า
 ปรกายได้สลายแล้ว เวทนาทั้งปวงสงบแล้ว
 สัมผัสดับแล้ว สังขารทั้งหลายสงบแล้ว
 วิญญาณถึงความตั้งอยู่ไม่ได้แล้ว

(พระศาสดาทรงเปล่งอุทาน เพราะความที่ขั้น ๕ ของท่านพระทัฬหฬลบุตรเถระ
 ดับสนิท หาปฏิสนธิมิได้ เหมือนประทีปที่หมดเชื้อ ฉะนั้น)

โปรดเวไนยสัตว์ (๒)

ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ พระเชตะวันวิหาร ในเวลาใกล้รุ่ง
 ทรงเห็นอุบาสีย์พระอรหันต์ของ มาตัญญีพราหมณ์ ๒๐๑ สามีภรรยา
 ขาดกัมมลาตัมมฉนคัม แคว้นกุรุ จึงเสด็จไปประทับนั่งยังไพริศิเทแห่งหนึ่ง
 ณ นิคมนั้น

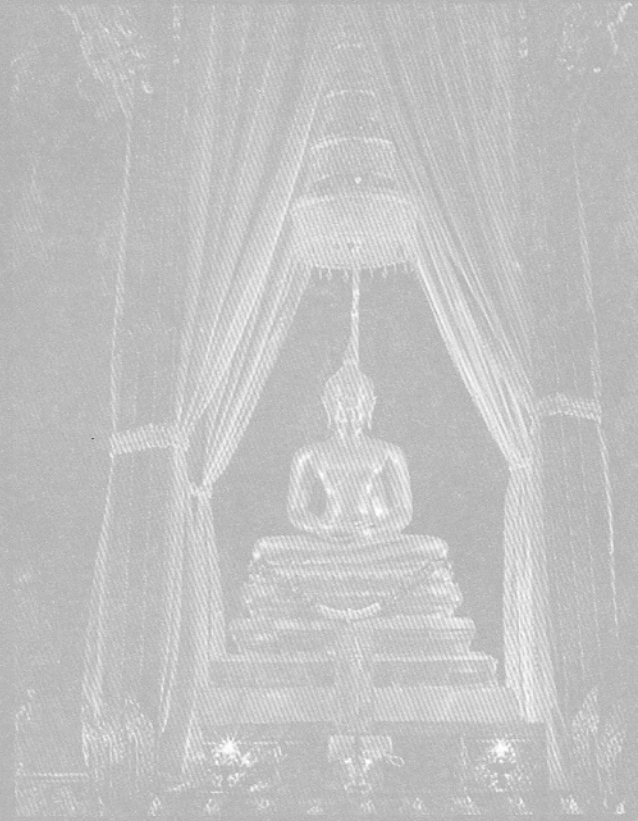
มาตัญญีพราหมณ์ ไปยังไพริศิเทแห่งนี้ ได้เห็นพระรัตนีที่ของของพระศาสดา
 กิติใจ ด้วยประสัจจะยกธิดาให้ จึงรีบกลับไปเรือน เพื่อบอกนางพราหมณ์
 แล้วพาธิดามา

ขณะนั้น พระพุทธองค์เข้าไปบิณฑบาตยังกัมมลาตัมมะ นางพราหมณ์
 เห็นรอยพระบาทแล้ว ทราบได้ด้วยความรู้ของตนเองว่า รอยเท้าเหล่านี้ เป็นรอยเท้า
 ของผู้หมดกิเลสแล้ว กล่าวว่่าสมณะนี้จักไม่ปรโลกกามเป็นแน่ พราหมณ์ผู้
 บิดาสูงมีธิดาเข้าไปแล้วกล่าวว่่า บรรพชิตผู้เสรีบุญ ท่านมีจิตคล้ายของ
 ทาริกาณีก็มีจิตคล้ายของ ทาริกาณีจึงสมัครดูแลท่าน

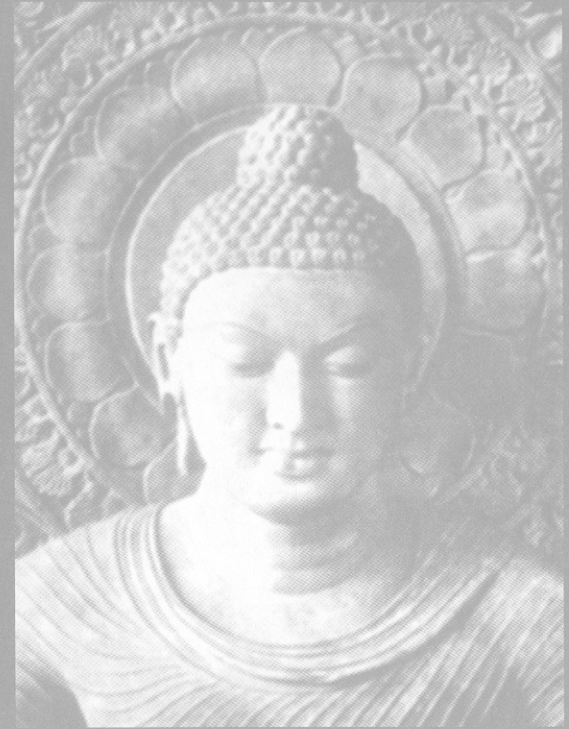

พระพุทธองค์ตรัสว่า เรามีได้มีความพอใจในเมถุน หรือแม่เพราะเห็นธิดา
ของมารที่โคนต้นอชปาลนิโครธ โฉนดักมีความพอใจ เพราะเห็นธิดาของท่าน
ซึ่งเต็มไปด้วยมตรและกิเลสเช่นนี้

ในที่ลุดแห่งคาถา พรหมมณีแลพรหมณีตั้งอยู่ในอนาคามีผล ส่วนธิดา
ของมาคันธียพรหมณีโกรธ พุกอาฆาตในพระพุทธองค์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
มาคันธียพรหมณีทูลถามว่า ธรรมดาบรรพชิต ละกามอันเป็นของมนุษย์
แล้วบวชเพื่อกามอันเป็นของทิพย์ แต่สมณะนี้ไม่ปรารถนา กามแม้เป็นของทิพย์
อะไรหนอเป็นทิวาของสมณะนี้

พระพุทธองค์ตรัสว่า บุคคลละละธรรมอันเป็นฝ่ายดำ ด้วยการถอนออก
ไม่ถือมั่น ชื่อว่าเป็นผู้สงบ เพราะสงบจากกิเลสภายใน สงบจากตัณหา
สังขตจากทิวา มิพึงปรารถนาภาพใดๆ นี่เป็นความสงบ ณ ภายในของบุคคล
ผู้ละตัณหา มานะ ทิวาได้ ชื่อว่าหลุดพ้นแล้วจากกิเลสทั้งปวง ไม่ยัง
อัตภาพให้เกิดอีก เมื่ออุบเทสนา มาคันธียพรหมณีทั้งสองขอบวช
เมื่อบวชแล้วได้บรรลุดรหัตถผล นำธิดาไปฝากไว้กับคฤพมาคันธียาผู้เป็นอา
แล้วไปสู่สำนักพระศาสดา

เพราะไม่เห็นอริยสัจ ๔ ตามความเป็นจริง
เราและเธอทั้งหลายจึงเร่ร่อนไป ตลอดกาลอันยาวนาน
บัดนี้ อริยสัจ ๔ นั้น เราตถาคตเห็นแล้ว
ตัดทานำไปสู่ภาพ เราถอนได้แล้ว
รากเหง้าแห่งทุกข์ เราถอนทิ้งแล้ว
บัดนี้ ภาพใหม่ไม่มีแล้วสำหรับเรา

(องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสกับพระภิกษุทั้งหลาย
ขณะประทับอยู่ ณ โกฏฐคาม)